

**24. 11. –
2. 12. 2018**

**Ljubljana
Ptuj
Koper
Maribor
Bistrica ob Sotli
Idrija
Trst**

**34.
FESTIVAL
LGBT
FILMA**

Podarite

Filmsko leto

Decembra lahko svoje prijatelje in družino obdarite z darilno ponudbo Slovenske kinoteke in jih razveselite z nepozabnimi filmskimi doživetji.

Podarite lahko:

- * vstopnice za silvestrsko predstavo klasike *Apartma* (Billy Wilder, 1960);
- * darilne bone Slovenske kinoteke za 2, 3 ali 5 vstopnic;
- * članstvo v kinotečnem klubu Kinopolis;
- * naročnino na revijo za film in televizijo Ekran;
- * paket Podarite filmsko leto: naročnina na Ekran + članstvo v klubu Kinopolis;
- * filmske knjige in publikacije;
- * filmske plakate.

Ob vsakem nakupu prejmete darilo.

Akcija traja do **10. januarja 2019.**

Več informacij najdete tudi na www.kinoteka.si.

petek, 23. 11.

20.00 CD, knjižni sejem:
Slovenska LGBT
literatura

sobota, 24. 11.

19.00 Škuc – Kulturni
center Q (Tiffany)
Urban Belina in
Daniel Petkovič:
Lažna dojka –
predstava
Kinodvor:
otvoritveni koktajl
parti

sobota, 1. 12.

23.00 Škuc-Kulturni
center Q (Tiffany)
in Škuc-LL
(Monokel):
zaključni žur

petek, 21. 12.

20.30 Galerija Škuc:
tradicionalni večer
zbirke Lambda!

Spremljane prireditve

VABILO NA SCENARISTIČNO- FILMSKO DELAVNICO

Scenaristični del s Suzano Tratnik in Majo Weiss

Sobota, 17. 11. 2018, 15h-19h, Metelkova

Filmski del z Majo Weiss – Avdicija za film
Ime mi je Damjan

Nedelja, 25. 11., 11h-17h, Kinoteka

Snemanje s kamero vseh zainteresiranih za nastop v filmu Ime mi je Damjan in ustvarjanje kataloga za casting. Vaje v slogu na podlagi izbrane sekvence iz scenarija za film. Poziv na avdicijo za vse, ki jih zanima igrati vloge ali statirati v filmu Ime mi je Damjan, stare od 15 do 40 let, bo javno objavljen dva tedna prej. Prijave za avdicijo: ales.festival@gmail.com

VABILO NA KRITIŠKO DELAVNICO

Letošnji Festival LGBT filma (organizator Škuc), v sodelovanju z Društvom slovenskih filmskih publicistov FIPRESCI, ponovno organizira brezplačno filmsko-kritično delavnico. Ob ogledu izbranih filmov letošnjega Festivala LGBT filma bomo spoznavali specifične filmske forme in vsebine, filmskih kontekstov in zgodovine ter pisanja o filmu, s poudarkom na LGBT/kvir filmski kritiki. Prijave na mail: jasmina.sepetavo@gmail.com

ŠESTI ROŽNATI ZMAJI

Tokrat bomo že šestič podelili nagrade Rožnati zmaj. Enega rožnatega zmaja bo podelila publika, drugega pa mednarodna žirija. Celovečerne filme, tako igrane kot dokumentarne, ki bodo na sporedu od 24. novembra do vključno 1. decembra, boste ocenjevali le gledalci, ke uradnega programa v Ljubljani. Na vstopnici bodo označene ocene od 1 do 5. Pri ustrezni oceni boste vstopnico natrgali in jo ob izhodu iz kinodvorane pustili v glasovalni škatli. Nagrado bo prejel film z najvišjo povprečno oceno. Nagradi bosta podeljeni ob zadnji projekciji v Kinoteki. Rožnatega zmaja za slovenski kratki film zaradi premalo prijav ne bomo podelili.

Pomagaj festivalu

Svoj prispevek lahko nakažeš na Škuc, Stari trg 21, Ljubljana, račun: SI56 0208 3001 7013 681, sklic: 00-703, namen: prispevek FGLF

Promocija lgbt branja

Zaradi izjemnega odziva na akcijo Promocija LGBT branja, bomo letos z njo nadaljevali. Obiskovalci bodo na nekaterih filmskih projekcijah prejeli tudi knjigo. Seveda pa se bodo knjige zbirke Lambda in Vizibilija prodajale v predpddverju Kinoteke ves čas festivala.

**SLOVENSKI
FILMSKI
CENTER**
JAVNA
AGENCIJA
SLOVENIAN
FILM
CENTRE

**Projekt / festival finančno podpira Slovenski filmski center,
javna agencija Republike Slovenije.**

lgbtfilmfest.si / www.ljudmila.org/siqrd/fglf / www.facebook.com/slo.fglf / www.instagram.com/fglf.lj/

Organizator festivala in založnik filmskega kataloga

Društvo ŠKUC, Metelkova 6, Ljubljana
tel./fax 01 430 3530
www.skuc.org

Soorganizatorji

Slovenska kinoteka, Kinodvor, Gimnazija Ptuj,
IntimniKino, GT22, Mladinski center Bistrica ob
Sotli, MKSMC Botegin, Filmsko gledališče Idrija,
Cinema Ariston Trst

Selekcija in organizacija

Brane Mozetič, Jasmina Šepetavc, Luka Pieri,
Suzana Tratnik, Lovro Selič in Polona Črnič.

Posebna zahvala

Aleš Pečnik, Aleš Zobec, Jan Vasiljevič, Jasna
Klančičar, Jasmina Kožar, Jernej Škof, Maja Ličen,
Matjaž Končina, Miran Šolinc, Roman Kuhar,
Tadeja Pirih, Zala Hriberšek in mnogi drugi.

Medijska podpora

Narobe (www.narobe.si), Radio Študent,
Napovednik, Torek ob petih, Mladina

Podatke o filmih uredila

Suzana Tratnik
Oblikovanje plakata in filmskega kataloga
Hand Bag
Tisk
Nonparel

Informacije

Društvo Škuc, Metelkova 6, Ljubljana,
tel. 01 4303 530
Slovenska kinoteka, Miklošičeva 28, Ljubljana,
tel. 01 4342 520;
blagajna 01 4342 524
Blagajna je odprta eno uro pred prvo
predstavo, popusti na količinski nakup ...
Pod 25 in nad 55 let imajo 50% popust.

Festival je bil prvič organiziran leta 1984 v
okviru festivala Magnus in velja za najstarejši
festival LGBT filma v Evropi.

LJUBLJANA Kinodvor

Otvoritev

sobota, 24. 11. ob 21.00

Posledice

Consequences, Slovenija/Avstrija, 2018, barvni, 95', ap

Po projekciji predstavitev filmske ekipe!

LJUBLJANA Slovenska kinoteka

nedelja, 25. 11. ob 18.00

Disconnected

Maša Zia Lenardič in Anja Wutej, Slovenija/Nemčija, 2018, barvni, 8', ang.

Tisoč let ljubezni

A Thousand Years of Love, M. Noe, Mjanmar, 2017, barvni, 9', ap

Eva in Candela

Cómo te llamas?/Eva & Candela, Kolumbija, 2018, barvni, 90', ap, svp

20.15

Mario

Švica, 2018, barvni, 119', ap, svp

Po projekciji pogovor z režiserjem Marcelom Gislserjem!

ponedeljek, 26. 11. ob 17.00

Posledice

Consequences, Slovenija/Avstrija, 2018, barvni, 95', ap (ponovitev)

19.00

Carlito odide za vedno

Carlito se va para siempre, Quentin Lazarroto, Peru, 2018, barvni, 8', ap

Kličite jo Ganda

Call her Ganda, ZDA/Filipini, 2018, barvni, 98', ap, svp

21.00

Okus za moške 2

Taste in Men Vol. 2/Le gout des hommes vol. 2, Syril Tiar, Kanada, 2017, čb, 13', ap

Sirski mister gej

Mr. Gay Syria, Turčija/Nemčija/Malta/Francija, 2017, 87', ap, svp

torek, 27. 11. ob 17.00

Najstniška trojka

Scheideweg/Teenage Threesome, Arkadij Khaet, Nemčija, 2017, barvni, 4', ap
Freak Show

ZDA, 2017, barvni, 95', svp

19.00

My Life with James Dean

Francija, 2017, barvni, 108', ap, svp

21.00

Vidni

Visibles/Visible, Enrique Rey, Španija, 2018, čb/barvni, 20', ap

Dedinji

Las herederas/The Heiresses, Paragvaj/Nemčija/Brazilija, 2018, barvni, 95', ap, svp

sreda, 28. 11. ob 17.00

Obrekovanje

The Children's Hour, ZDA, 1961, č/b, 108', svp

19.00

Potopljena sliva

Chen Li/Sunken Plum, Roberto F. Canuto in Xu Xiaoxi, Kitajska/Španija, 2017, barvni, 20', ap

Venus

Kanada, 2017, barvni, 95', svp

21.15

Kdo bo shranil rože?

Chi salverà le rose?/Who Will Save the Roses?, Italija, 2017, barvni, 103', ap, svp
Po projekciji pogovor z režiserjem in s producentom!

četrtek, 29. 11. ob 17.00

Sidney in prijatelji_ ce

Sidney & friends, Škotska/Kenija, 2018, č/b, 75', ap, svp

Film bo uvedla Petra Meterc. V sodelovanju z Društvom FIPRESCI.

19.00

Being Okey

Nadia Lanfranchi, Nina Oppliger in Corinne Pfister, Švica, 2017, barvni, 34', ap

Rafiki

Kenija/Južna Afrika/Francija/Nizozemska/Nemčija, 2018, barvni, 82', ap, svp

21.15

Kontakt

Mali iz Lifta, Hrvaška, 2018, barvni, 7', hrv.
Poroka

Martesa/The Marriage,

Kosovo, 2017, barvni, 97', ap, svp

Po projekciji pogovor z režiserko Blerto Zeqiri!

petek, 30. 11. ob 17.00

Ono

Ono/It, Ilya Sherstobitov, Rusija, 2018, barvni, 11', ap

Obscuro Barroco

Francija/Grčija, barvni, 60', ap, svp

18.30

Sori, lepi!

Plaire, aimer et courir vite/Sorry Angel, Francija, 2018, barvni, 132', sp

21.00

Blizu spremembe

Near Change, André Sogliuzzo, Nemčija/ZDA, 2017, barvni, 9', angl.

Carmen in Lola

Carmen & Lola, Španija, 2018, barvni, 103', ap, svp

sobota, 1. 12. ob 17.00

Jean Genet, zaljubljeni jetnik

Jean Genet, un captif amoureux, parcours d'un poète combattant, Francija, 2016, barvni, 74', ap, svp

Po projekciji pogovor z režiserko Michèle Collery.

19.00

Surova barva

Tinta bruta/Hard Paint, Brazilija, 2018, barvni, 118', ap, svp

21.15

Razglasitev dobitnika Rožnatega zmaja po oceni mednarodne žirije!

Svet je okrogel, tako da se nihče ne more skrivati po kotih 1: Begunec

The World Is Round So That Nobody Can Hide in the Corners - Part 1:

Refugee, Leandro Goddinho, Nemčija, 2017, barvni, 10', ap

Svet je okrogel, tako da se nihče ne more skrivati po kotih 2: Poljub

The World Is Round So That Nobody Can Hide in the Corners - Part 2: The Kiss, Leandro Goddinho, Nemčija, 2017,

čb, 5'

Zgrešena vzgoja Cameron Post

The Miseducation of Cameron Post, ZDA, 2018, barvni, 91', svp

Po projekciji razglasitev dobitnika Rožnatega zmaja po oceni publike – v predverju!

**PREFILM
Slovenska kinoteka**

torek, 20. 11. ob 21.00

Služkinja

Agassi / The Handmaiden, Južna Koreja, 2016, barvni, 144', avp

Film bo uvedla Sanja Struna, poznavalka korejskega filma in članica društva FIPRESCI.

V sodelovanju s Festivalom LGBT filma in Društvom FIPRESCI.

**OFF
ŠKUC – Kulturni center Q – Tiffany
Metelkova-mesto, Ljubljana**

sreda, 21. 11. ob 20.00

Queercore

Queercore: How to Punk a

Revolution?, Nemčija, 2017, barvni, 83', ang.

Po projekciji pogovor z dr. Marino Gržinič o queer/punk sceni pri nas!

četrtek, 22. 11. ob 20.00

Kjer se konča pravica

Where Justice Ends, ZDA, 2017, barvni, 56', angl.

Po projekciji pogovor z Leo

Aymard, v sodelovanju z Zavodom TransAkcija.

Projekcija in pogovor v okviru dogodka Kavarniški večeri, ki ga organizirata ŠKUC-Kulturni center Q (Klub Tiffany) in Legebitra.

nedelja, 2. 12. ob 20.00

Moje telo, moja pravila

My Body, My Rules, Francija, 2017, barvni, 71', ap

21.30

Ekstravaganca

Extravaganza, Kitajska, 2018, barvni, 45', ap

**TRIESTE/TRST
CINEMA ARISTON
via Romolo Gessi 14**

torek, 27. 11. ob 18.30

Kdo bo shranil rože?

Chi salverà le rose?/Who Will Save the Roses?, Italija, 2017, barvni, 103', ap
Pogovor z režiserjem in s producentom!

21.00

Sidney in prijatelji_ce

Sidney & friends, Škotska/Kenija, 2018, č/b, 75', itp

**PTUJ
Mestni kino**

sreda, 28. 11. ob 15.00

Rafiki

Kenija/Južna Afrika/Francija/Nizozemska/Nemčija, 2018, barvni, 82', ap, svp

četrtek, 29. 11. ob 15.00

Posledice

Consequences, Slovenija/Avstrija, 2018, barvni, 95', ap

**KOPER
MKSMC Botegin
Glagoljaška 4**

četrtek, 29. 11. ob 20.00

Moje telo, moja pravila

My Body, My Rules, Francija, 2017, barvni, 71', ap

petek, 30. 11. ob 20.00

Venus

Kanada, 2017, barvni, 95', svp

sobota, 1. 12. ob 20.00

Kdo bo shranil rože?

Chi salverà le rose?/Who Will Save the Roses?, Italija, 2017, barvni, 103', ap, svp

**MARIBOR
IntimniKino, GT22
Glavni trg 22**

sreda, 28. 11. ob 20.30

Mario

Švica, 2018, barvni, 119', ap, svp

četrtek, 29. 11. ob 20.30

Eva in Candela

Cómo te llamas?/Eva & Candela, Kolumbija, 2018, barvni, 90', ap, svp

petek, 30. 11. ob 20.30

Freak Show

ZDA, 2017, barvni, 95', svp

**Mladinski center
BISTRICA OB SOTLI**

sobota, 1. 12. ob 20.00

Sirski mister gej

Mr. Gay Syria, Turčija/Nemčija/Malta/Francija, 2017, 87', ap

**Filmsko gledališče
IDRIJA**

četrtek, 29. 11. ob 19.00

Odraščanje

Growing Up, Slovenija, 2017, barvni, 79', ap

Ljubljana, Kinodvor

Otvoritev

vse bolj stisnjen v kot. Odločiti se mora med Željkom in njegovim divjim življenjem ter zvestobo samemu sebi. Nedvomno prvi slovenski (neamaterski) film z eksplisitivno gejevsko tematiko!

After being sent to a youth de-

žirije slovenskih filmskih kritikov in kritičark na 21. festivalu slovenskega filma! Nagrada Art Cinema, festival Miskolc.

Po projekciji predstavitev filmske ekipe!

Ljubljana, Slovenska kinoteka

nedelja, 25. 11. ob 18.00

Disconnected

Maša Zia Lenardič in Anja Wutej,
Slovenija/Nemčija, 2018, barvni, 8', ang.

Tisoč let ljubezni

A Thousand Years of Love, M. Noe,
Mjanmar, 2017, barvni, 9', ap

Eva in Candela

Cómo te llamas?/Eva & Candela,
Kolumbija, 2018, barvni, 90', ap, svp
Scenarij, režija in montaža: Ruth Caudeli;
Glavne vloge: Alejandra Lara, Silvia
Varón, Gabriela Bernal, Luna Baxter,
Roberto Cano; Fotografija: Rubén
Fernández; Glasba: Felipe Linares;
Produkcija: Ovella Blava Films, Scarlett
Cinema, Shirleine Entertainment

S časom se vse obrabi, in ljubezen je neizpodbitno zasidrana v minevanju časa. To je zgodba o tem, kako se ljubezen z leti spreminja in kako se preobraža odnos med

sobota, 24. 11. ob 21.00

Posledice

Consequences, Slovenija/Avstrija, 2018,
barvni, 95', ap; Scenarij in režija: Darko
Štante; Glavne vloge: Matej Zemljč,
Timon Šturbej, Gašper Markun, Lovro
Zafred, Rosana Hribar, Dejan Spasić,
Blaž Setnikar, Dominik Vodopivec,
Iztok Drabik Jug, Lea Cook; Fotografija:
Rok K. Nagode; Montaža: Sara Gjergjek;
Glasba: Vladimir »Doša« Kosović; Zvok:
Julij Zornik; Produkcija: Temporama,
koprodukcija Zwinger Film, NuFrame,
100; Distribucija: Demiurg

Osemnajstletni Andrej se mora soočiti s posledicami zaradi težavnega vedenja in tako pristane v vzgojnem zavodu za mladino, kjer si mora izboriti svoje mesto. Spozna Željka, neformalnega vodjo tamkajšnjih gojencev, s katerim se po začetnih konfliktnih zblížata. Ko Željko odkrije, da Andreja privlači, ga prične izrabljati za svoje koristi. Andrej, postavljen pred preizkušnjo odgovornosti in ohranjanja svoje moralne integritete, je

tention centre, 18-year-old Andrej has to fight for his place within the group of inmates while getting closer to Željko, their informal leader, and struggling to keep his repressed secret in the dark.

Nagrada vesna za najboljšo režijo, glavno moško vlogo, stransko moško vlogo, najboljši film po izboru občinstva in nagrada

dvema močnima, neodvisnima ženskama. Eva in Candella sta se zblížali, ker je bila to njuna iskrena želja. V letih skupnega življenja sta uresničili večino načrtov in si ustvarili družino. Nista pa vedeli, kako se spoprijeti z minevanjem časa in vsakdanjo rutino, to neizbežno zagato vsakega para.

Time is obviously synonymous with wear, and love is inherent in time. This is not a love story. It's a story of how love is transformed, of the relationship between two strong, independent women. It's the story of how everyday life takes its toll on two lives.

konkurence, ampak hoče samo biti v Leonovi bližini. Razširijo se govornice o njuni zvezi in vodstvo kluba ju opozori na potrebno »diskretnost«. Vzhajajočemu nogometnemu zvezdniku Mariu pa predlagajo, naj poskrbi za svojo športno kariero in si raje omisli »lažno« dekle. Film režiserja, ki nas je navdušil z *Rosie*.

For the first time in his life, Mario is in love with Leon, the new guy from Germany. Leon is a striker too, and the question is: Who will make it onto the first club team? But Mario just wants to feel Leon, smell him, be close to him. This does not

career as a professional soccer player in danger, but he needs to make a decision.

Po projekciji pogovor z režiserjem Marcelom Gislerjem!

ponedeljek, 26. 11. ob 17.00

Posledice

Consequences, Slovenija/Avstrija, 2018, barvni, 95', ap (ponovitev)

19.00

Carlito odide za vedno

Carlito se va para siempre, Quentin Lazarrotto, Peru, 2018, barvni, 8', ap

Kličite jo Ganda

Call her Ganda, ZDA/Filipini, 2018, barvni, 98', ap, svp
Scenarij: PJ Raval, Victoria Chalk; Režija in produkcija: PJ Raval; Nastopajo: Meredith Talusan, Virginia Lasca Suarez, Julita Serdoncillo Laude, Virgie Suarez, Naomi Fontanos; Fotografija: Mike Simpson; Montaža: Victoria Chalk; Glasba: Nathan Halpern & Chris Ruggiero, Coleen

Enajstega oktobra 2014 najdejo 26-letno transspolno Filipinko in domnevno seksualno delavko Jennifer Laude mrtvo v stranišču motela. Umora iz sovraštva je obtožen 19-letni ameriški marinec Joseph Scott Pemberton. Za ameriške vojake velja na Filipinih po-

20.15

Mario

Švica, 2018, barvni, 119', ap, svp
Scenarij: Thoma Hess, Marcel Gisler, Frédéric Moriette; Režija: Marcel Gisler; Glavne vloge: Max Hubacher, Aaron Altaras, Jessy Moravec; Fotografija: Sophie Maintigneux; Montaža: Thomas Bachmann; Glasba: Martin Skalsky, Christian Schlumpf, Michael Duss; Zvok: Felix Bussmann; Produkcija: Films Boutique, SRF, Teleclub, Carac Film AG, Triluna Film

Mario se je prvič v življenju zaljubil, in to v Leona, ki je prišel iz Nemčije v Švico trenirat nogomet. Čeprav se oba potegujeta za mesto napadalca v prvi ligi, Mario ne čuti

go unnoticed in the club, and the first rumours appear. Mario sees his

seben zakon, zato bi jo lahko odnesel celo brez kazni. Primer postane medijsko odmeven, usoda Jennifer Laude pa simbolna zastopnica filipinske države, ki jo tlači ameriška imperialistična politika. Primera se je poglobljeno lotila transspolna novinarka Meredith Talusan.

– Film je bil nagrajen na LGBT festivalih v Torontu in Los Angelesu. *When Jennifer Laude, a Filipina transwoman, is brutally murdered by a U.S. Marine, three women intimately invested in the case—an activist attorney (Virgie Suarez), a transgender journalist (Meredith Talusan) and Jennifer’s mother (Julita “Nanay” Laude)—galvanize a political uprising, pursuing justice and taking on hardened histories of US imperialism.*

21.00

Okus za moške 2

Taste in Men Vol. 2/Le gout des hommes vol. 2, Syril Tiar, Kanada, 2017, 6b, 13', ap

Sirski mister gej

Mr. Gay Syria, Turčija/Nemčija/Malta/Francija, 2017, 87', ap, svp
Scenarij in režija: **Ayse Toprak**;
Nastopajo: **Husein, Mahmoud Hassino, Omar, Nader, Wissam, Samer**;
Fotografija: **Hajo Schomerus, Anne Misselwitz**; Montaža: **Nadia Ben Rachid**;
Glasba: **Zeid Hamdan**; Zvok: **Gabriel Mathé**; Produkcija: **Les Films d'Antoine, Coin Film, Toprak Film**

Sirska begunca, ki sta morala zapustiti svojo domovino, si poskušata ponovno zgraditi svoje življenje. Husein kot gejevski brivec v Carigradu živi dvojno življenje. Mahmud živi v Berlinu, kjer se zavzema za pravice sirske LGBTI skupnosti. Združijo ju nore sanje, da bi se pridružila mednarodnemu lepotnemu tekmovanju za mistra geja sveta, v čemer vidita tudi možnost za beg iz svojega ujetega življenja in odgovor na lastno nevidnost. Nagrade: Torino, Milano, Pariz, Sarajevo, Priština, Tirana, Amsterdam, Chicago ...

Two gay Syrian refugees try to rebuild their lives after having

been forced to leave their country. Husein is a gay barber in Istanbul. Mahmoud champions LGBTI rights in Berlin. What brings them together is a crazy dream: to join the international beauty contest, Mr. Gay World, as an escape from their trapped lives and an answer to their invisibility.

torek, 27. 11. ob 17.00

Najstniška trojka

Scheideweg/Teenage Threesome, Arkadij Khaet, Nemčija, 2017, barvni, 4', ap

Freak Show

ZDA, 2017, barvni, 95', svp
Scenarij: **Patrick J. Clifton, Beth Rigazio** po motivih romana Jamesa St Jamesa;
Režija: **Trudie Styler**; Glavne vloge: **Alex J. Lawther, Abigail Breslin, AnnaSophia Robb, Ian Nelson, Celia Weston**,

Laverne Cox, John McEnroe, Bette Midler, Larry Pine; Fotografija: **Dante Spinotti**; Montaža: **Sarah Flack**;
Glasba: **Dan Romer**; Zvok: **Paddy Hanlon, Andrew Matsrinardi**;
Produkcija: **Maven Pictures, A Flower Films Production, Bruno Wang Productions**

Billy Bloom je nekoč z mamo užival veličastno življenje v Connecticutu. Ko pa iznenada pristane pri svojem očetu na ameriškem Jugu, se zanj začne pekel v konservativni srednji šoli. Toda Billy se ne ukloni nikomur in vztrajno hodi v šolo v vsem glamurju in posut z bleščicami. Pretresljiv film, posnet po avtobiografskem romanu Jamesa St. Jamesa, govori o visoki ceni, ki jo Billy plača samo za to, da je, kar je.

Based on the award-winning cult novel by James St James, Freak Show tells the moving, heartbreaking and hilarious story of Billy Bloom,

a boldly confident and eccentric teenager who faces intolerance and persecution at his ultra conservative high school, and decides to fight back on behalf of all the misunderstood freaks of the world.

19.00

My Life with James Dean

Francija, 2017, barvni, 108', ap, svp
Scenarij in režija: **Dominique Choisy**;
Glavne vloge: **Johnny Rasse, Mickael Pelissier, Nathalie Richard, Juliette Damiens, Marie Vernalde, Bertrand Belin, Julien Graux**; Fotografija: **Laurent Coltelloni**; Montaža: **Dominique Choisy, Isabelle Debraye, Leo Segala**; Glasba: **Bertrand Belin**; Zvok: **Zachari Naciri, Gautier Isern**; Produkcija: **La voie**

V opustelem mestecu se njegovo življenje nepričakovano zasuče v novo smer.

Invited to present his first feature film My life with James Dean in Normandy, the young director Géraud Champreux has no idea this film tour is about to change his life. His movie – a LGBT tale of carnal passion – doesn't seem the most likely title to move waves at the cinemas; and Géraud is as concerned about breaking up with the film's leading man as in promoting his movie.

21.00

Vidni

Visibles/Visible, Enrique Rey, Španija, 2018, čb/barvni, 20', ap

Dedinji

Las herederas/The Heiresses, Paragvaj/Nemčija/Brazilija, 2018, barvni, 95', ap, svp; Scenarij in režija: **Marcelo Martinesi**; Glavne vloge: **Ana Brun, Margarita Irun, Ana Ivanova, Nilda Gonzalez**; Fotografija: **Luis Armando Arteaga**; Montaža: **Fernando Epstein**; Zvok: **Fernando Henna, Rafael Alvarez**; Produkcija: **La Babosa Cine, Pandora Film Produktion**

Chela in Chiquita, ki sta skupaj že več kot trideset let, sta potomki bogatih družin, toda sedanja ekonomska situacija ju prisili v razprodajo podedovanega bogastva. Chiquita zaradi dolgov pristane v zaporu, tako da se mora Chela znajti sama in postane taksistka za starejše bogate gospe, ki igrajo karte. Ko pa sreča mlado Angy, se zave lastne ujetosti v odnosu z gospodovalno Chiquito in zahrepeni po intimni osvoboditvi. Toda Chiquita je predčasno izpuščena iz zapora ...

Chela and Chiquita are both descended from wealthy families in Asunción and have been together for over 30 years. But recently, their financial situation has worsened and they begin selling off their inherited possessions. When their debts lead to Chiquita being imprisoned on fraud charges, Chela begins to provide a local taxi service to a group of elderly wealthy ladies. As she encounters the much younger Angy, she begins to break out of her shell.

Prejel več kot dvajset mednarodnih nagrad!

lactée, Les amis de Jimmy, Bulldog
Audiovisuel

Mladi režiser Géraud Champreux je povabljen v Normandijo, da bi predstavil svoj prvi celovečerec *My Life with James Dean*. Njegov film, ki je pripoved o mesenem pozele-nju, ne zveni ravno kot naslov, ki bi lahko dvignil na noge lokalni kino. V tem duhovito posnetem filmu o filmu pa ima junak težave tudi zaradi razpadanja partnerske zveze z glavnim igralcem v filmu.

sreda, 28. 11. ob 17.00

Obrekovanje

The Children's Hour, ZDA, 1961, č/b, 108', svp

Scenarij: **Lillian Hellman** (knjižna predloga), **John Michael Hayes**; Režija: **William Wyler**; Glavne vloge: **Audrey Hepburn**, **Shirley MacLaine**, **James Garner**; Fotografija: **Franz Planer**; Montaža: **Robert Swink**; Glasba: **Alex North**; Zvok: **Don Hall**; Produkcija: **MGM**

Karen in Martha vodita dekliški internat. Karen je zaročena z zdravnikom Joejem, nečakom premožne Amelie Tilford, katere vnučkinja Mary je učenka v internatu. Potuhnjena in nevezgajena deklica se maščuje za naloženo ji kazni in sproži lažne govorice, da je učiteljici videla med poljubljanjem. Internat se v trenutku sprazni, Karen in Martha pa sta kot zločinki ujeti v hiši. Film nikoli ne poimenuje homoseksualnosti, iz režiserjevega strahu, da ga ne bi prepovedala tedanja Haysova komisija, ki je nadzorovala vsebino ameriške filmske industrije. Odlična igralska zasedba! Pet nominacij za oskarja!

In this updated version of Lillian Hellman's 1934 play, the careers of the two headmistresses of the private Wright-Dobie School for Girls are ruined when one ill-tempered and undisciplined student circulates vicious, scandalous allegations that the two teachers are having an »unnatural« relationship. A remake of William Wyler's 1936 film These Three.

19.00

Potopljena sliva

Chen Li/Sunken Plum, **Roberto F. Canuto** in **Xu Xiaoxi**, Kitajska/Španija, 2017, barvni, 20', ap

Venus

Kanada, 2017, barvni, 95', svp
Scenarij in režija: **Eisha Marjara**;
Glavne vloge: **Debargo Sanyal**, **Jamie Mayers**, **Pierre-Yves Cardinal**;
Fotografija: **Mark Ellam**; Montaža: **Mathieu Bouchard-Malo**; Glasba: **Patrice Dubuc**, **Gaëtan Gravel**;
Zvok: **Sylvain Bellemare**; Produkcija: **Compass Productions**

Sid, ki živi v Montrealu, je potomka staršev iz indijske države Pandžab. Po letih boja s svojo spolno identiteto, se odloči, da se bo razkrila kot transspolna ženska. Starše obvesti, da bo to potrdila tudi z operacijo; tradicionalna mama je šokirana, oče pa hčerko sprejema naklonjeno. Pravi zapleti pa se začnejo, ko se prikaže štirinajstletnik Ralf, ki zatrjuje, da je plod davne najstniške afere, njegov izgubljeni »oče« pa naj bi bila prav Sid.

Sid is a Montreal Punjabi, who, after years of struggling with his gender identity, has decided to come out as a woman, to the shock of his traditional Punjabi mother, who cannot fathom the fact, in contrary to his father, who is rather sympathetic. Things turn completely upside down, when Ralph, a 14-year-old boy, turns up and insists that Sid is his long lost dad from a teenage affair.

21.15

Kdo bo shranil rože?

Chi salverà le rose?/Who Will Save the Roses?, Italija, 2017, barvni, 103', ap, svp

Scenarij: **Cesare Furesi, Guido Furesi, Paola Mammini**; Režija: **Cesare Furesi**; Glavne vloge: **Carlo delle Piane, Philippe Leroy, Lando Buzzanca, Caterina Murino**; Fotografija: **Giuseppe Pignone**; Montaža: **Filippo Barbieri**; Glasba: **Marcello Peghin**; Zvok: **Luca Ranieri**; Produkcija: **Corallo Film**

Ostareli Gulio Santelia je upokoje-ni odvetnik, ki je poklicno življenje preživel ko igralec pokra. S hčerko Valerio se nista nikoli razumela, obožuje pa ga njen sin Marco, ravno tako navdušen nad pokrom, čeprav še zdaleč ne tako uspešen kot dedek. Gulio je obubožal, kar skriva pred umirajočim partnerjem Claudiom, kateremu vsako jutro prinese svežo vrtnico. Kmalu pa se bo zaradi spleta okoliščin moral spet zateči k pokru.

Giulio Santelia is an elderly gentleman who made poker his profession, forgetting being a lawyer, and devoting himself to his lover Claudio. He has a stormy relationship with his daughter Valeria whose son Marco inherited passion for poker, albeit with little success. Claudio became poor and he is staging success for his dying lover. Little does

he know that he will have to go back to poker soon.

Po projekciji pogovor z režiserjem in s producentom!

četrtak, 29. 11. ob 17.00

Sidney in prijatelji_ce

Sidney & friends, Škotska/Kenija, 2018, č/b, 75', ap, svp

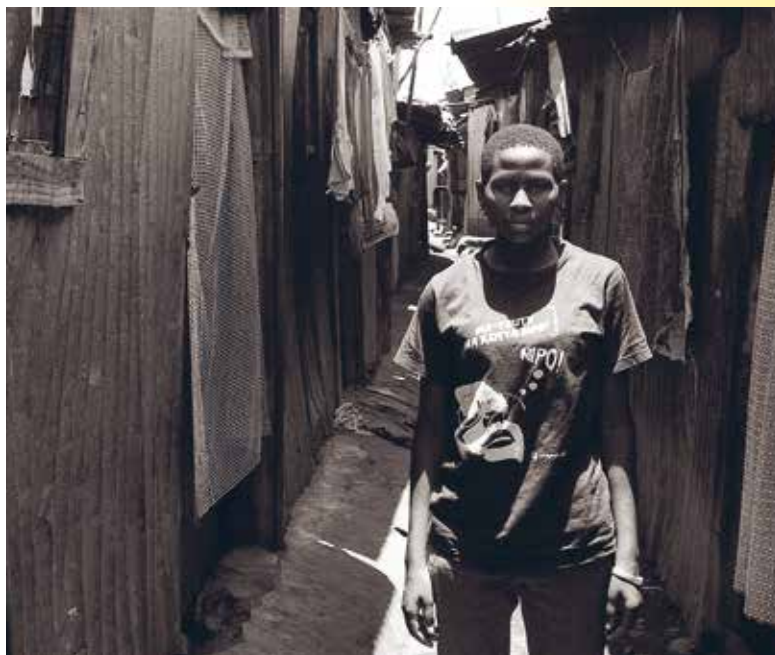
Režija, montaža in produkcija: **Tristan Aitchison**; Nastopajo: **Sidney, Ben,**

Guillit, Leone, Lexy, Maria; Fotografija: **Tristan Aitchison, Zahra Moloo**; Glasba: **Paul Terry, Silas Miami, Lana Crowster**; Zvok: **John Cobban**

Sidney je odraščal v ruralni zahodni Keniji. Nikoli ni maral početi stvari, tradicionalno pripisane dekletom. Rodil se je kot interspolna oseba, vedel pa je le to, da je drugačen. Ko je to ugotovila njegova družina, ga je, v prepričanju, da so ga obsedli demoni, hotela ubiti. Sidney zapusti družino in se preseleli v Nairobi, kjer najde podporo v transspolni skupnosti.

Sidney grew up in rural western Kenya. He didn't like wearing skirts or doing chores that girls are traditionally supposed to do. Sidney was born intersex, but Sidney only knew he was different. When his family tries to kill him, he flees to Nairobi where he meets a group of transgender friends. Together, they fight discrimination and discover life, love and self-worth.

Film bo uvedla Petra Meterc. V sodelovanju z Društvom FIPRESCI.

19.00

Being Okey

Nadia Lanfranchi, Nina Oppliger in Corinne Pfister, Švica, 2017, barvni, 34', ap

Rafiki

Kenija/Južna Afrika/Francija/Nizozemska/Nemčija, 2018, barvni, 82', ap, svp
Scenarij: Wanuri Kahiu in Jenna Bass po motivih kratke zgodbe *Jambula Tree* Monice Arac de Nyeko; Režija: Wanuri Kahiu; Glavne vloge: Samantha Mugatsia, Sheila Munyiva, Jimmi Gathu, Nini Wacera, Dennis Musyoka, Patricia Amira, Neville Misati; Fotografija: Christopher Wessels; Montaža: Isabelle

Dedieu, Ronelle Loots; Zvok: Frederic Salles; Produkcija: Big World Cinema, Afrobubblegum, MPM Films, Shortcut Films

Beseda rafiki v jeziku svahili pomeni prijatelja, kakor se medsebojno naslavljajo homopari, tudi mladi Kenijki Ziki in Kena, ki sta se zaljubili, čeprav sta njuna očeta politična tekmeca. Še huje pa je, da je v Keniji homoseksualnost največji greh in sramota. Kmalu je ogroženo tudi življenje mladega lezbičnega para. Prisiljeni sta se odločati med ljubeznijo in varnostjo. *Rafiki* je prvi kenijski film, premierno prikazan na festivalu v Cannesu, v svoji domovini pa začasno prepovedan, a vseeno kandidat za tujejezičnega oskarja.

Good Kenyan girls become good Kenyan wives,» but Kena and Ziki long for something more. Despite the political rivalry between their families, the girls resist and remain close friends, supporting each other to pursue their dreams in a conservative society. When love blossoms between them, the two girls will be forced to choose between happiness and safety.

21.15

Kontakt

Mali iz Lifta, Hrvaška, 2018, barvni, 7', hrv.

Poroka

Martesa/The Marriage, Kosovo, 2017, barvni, 97', ap, svp
Scenarij: Blerta Zeqiri, Keka Kreshnik Berisha; Režija: Blerta Zeqiri; Glavne vloge: Alban Ukaj, Adriana Matoshi, Genc Salihu; Fotografija: Sevdije Kastrati; Montaža in produkcija: Keka Kreshnik Berisha; Zvok: Pëllumb Ballata; Produkcija: bézé, Bunker Film, A.S.A.P. Films

Anita in Bekim se pripravljata na skorajšnje poroko, njuni dnevi so prežeti z načrtovanjem in s tradicionalnimi družinskimi srečanji. Ko se iz tujine nepričakovano vrne Nol, nekdanji Bekimov skrivni ljubimec, se stvari zapletejo. Nol še ni pozabil Bekima, ta pa ostaja neodločen. Na poroki se prikaže tudi pijani Nol, kar povzroči veliko napetost. Nenavadni ljubezenski trikotnik se začenja razodevati in vsi vpleteni bodo morali sprejeti odločitve. Po besedah režiserke Blerte Zeqiri je istospolna ljubezen na Kosovu sodobna tragična zgodba o Romeo in Juliji.

Their wedding in only two weeks, Anita and Bekim are adding the final touches to their big day. But when Bekim's secret gay ex-lover, Nol, returns from abroad unexpectedly, the situation becomes complicated, especially when Bekim realizes that Nol is still in love with

him. Inevitably, the wedding banquet becomes loaded with tension when the unusual love triangle starts to unravel.

Po projekciji pogovor z režiserko Blerto Zeqiri!

petek, 30. 11. ob 17.00

Ono

Ono/It, Ilya Sherstobitov, Rusija, 2018, barvni, 11', ap

Obscuro Barroco

Francija/Grčija, barvni, 60', ap, svp
Režija: **Evangelia Kranioti**; Nastopajo: **Luana Muniz, Fabian McCroskey**; Montaža: **Yorgos Lamprinos**; Zvok: **Jérôme Gonthier**; Produkcija: **Tropical Underground, Anemon Productions**

Estetski igrani dokumentarec prikazuje vrtoglave možnosti spolnih izrazov in metamorfoz. Je prav tako fotografski poklon deželi skrajnosti, brazilskemu mestu Rio de Janeiro. Spremljamo pot transspolne ikone Luane Muniz (1961–2017) in različna iskanja same sebe skozi travestijo, karneval in politični boj.

Obscuro Barroco is a documentary-fiction about the dizzying heights of gender and metamorphosis. It is also a cinematographic hom-

mage to a land of extremes; the city of Rio de Janeiro, Brazil. Following the path of iconic transgender figure Luana Muniz (1961-2017), the film explores different quests for the self through transvestism, carnival and political struggle.

Nagrada Teddy za najboljši dokumentarec na Berlinalu 2018!

18.30

Sori, lepi!

Plaire, aimer et courir vite/Sorry Angel, Francija, 2018, barvni, 132', sp
Scenarij in režija: **Christophe Honoré**;

Glavne vloge: **Vincent Lacoste, Pierre Deladonchamps, Denis Podalydès, Adèle Wismes, Thomas Gonzalez, Clément Métayer**; Fotografija: **Rémy Chevrin**; Montaža: **Chantal Hymans**; Glasba: **Frédéric Junqua**; Zvok: **Le Braz, Agnès Ravez, Cyril Holtz**; Produkcija: **Les Films Pelléas, Arte France Cinéma**; Distribucija: **Genex**

Pariz, leto 1993. Jacques je delno priznan pisatelj in samohranilec v tridesetih, ki poskuša ohraniti smisel za romantiko in humor, kljub vsem težavam v svojem življenju in v svetu. Na službeni poti v Bretanji spozna Arthurja, filmarja v dvajsetih, ki doživlja seksualno prebuja-

nje in se hoče čimprej rešiti provincialnega življenja. Mladi Arthur se takoj zatreska v starejšega moškega, ki pa ve, da ima tovrstna ljubezen omejen rok trajanja. – Nominacije na letošnjem Cannesu.

Paris, 1993. Jacques is a semi-renowned writer and single father in his thirties trying to maintain his sense of romance and humor in spite of the turmoil in his life and the world. While on a work trip to Brittany, he meets Arthur, an aspiring filmmaker in his early twenties, who is experiencing a sexual awakening and eager to get out of his parochial life. Arthur becomes instantly smitten with the older man.

21.00

Blizu spremembe

Near Change, André Sogliuzzo,
Nemčija/ZDA, 2017, barvni, 9', angl.

Carmen in Lola

Carmen & Lola, Španija, 2018, barvni,
103', ap, svp

Scenarij in režija: **Arantxa Echevarria**;
Glavne vloge: **Zaira Romero, Rosy
Rodriguez, Moreno Borja, Rafela
León, Carolina Yuste**; Fotografija:
Pilar Sánchez Díaz; Montaža: **Renato
Sanjuán**; Glasba: **Nina Aranda**; Zvok:
Fabio Huete; Produkcija: **Tvtec
Servicios audiovisuales**

Carmen živi v romski skupnosti na obrobju Madrida. Tako kot vse ženske, ki jih pozna, se tudi sama vidi kot poročeno mater. Med pripravami na poroko spozna Lolo, nenavadno mlado Rominjo, ki sanja o univerzitetnem študiju, bere knjige, riše grafite s ptiči, poleg vsega pa so ji všeč punce. Sprva zadržana Carmen se počasi navdušuje nad novo prijateljico. Ko njuno prijateljstvo prerase v ljubezen, ju izločijo tako njuni družini kakor sama romska skupnost. – Nominacije na letošnjem Cannesu.

Carmen lives in a gypsy community in the suburbs of Madrid. Like every other woman she hknows she is destined to live a life that is repeated generation after generation: getting married and raising many children. But one day she meets Lola, an uncommon girl who dreams about going to university,

draws bird graffiti and likes girls. Carmen develops a complicity with Lola and they discover a world that, inevitably, leads them to be rejected by their families.

sobota, 1. 12. ob 17.00

Jean Genet, zaljubljeni jetnik

Jean Genet, un captif amoureux, parcours d'un poète combattant,

Francija, 2016, barvni, 74', ap, svp

Režija: **Michèle Collery**; Nastopajo: **Leïla
Shahid, Albert Dichy, Emmanuelle
Lambert, Alain Milianti, Marguerite
Vappereau,**

Olivier Rohe, Angela Davis, Jean Genet;

Fotografija: **Florent Verdet**; Montaža:

Véronique Holley; Zvok: **Xavier Pons**;

Produkcija: **Label Vidéo, Entre2prises,
TVM Est parisien**

Septembra 1982 se je pisatelj Jean Genet srečal z masakrom v palestinskih taboriščih Sabra in Šatila v Bejrutu. Pod vplivom videnih grozot je po dvajsetletnem premoru napisal politični članek *Štiri ure v Šatili*, kmalu zatem pa še delo *Zaljubljeni jetnik*. V slednjem se spominja političnih spopadov ob sodelovanju s Črnimi panterji in palestinskimi fedaini. Dokumentarec oriše Genetovo poetično in politično pot od sedemdesetih do njegove smrti leta 1986.

In September 1982, Jean Genet confronts the massacres in the Palestinian camps of Sabra and Chatila in Beirut and after twenty years of silence he writes Quatre heures à Chatila and soon after Un captif amoureux where he evokes his poetic combats with the Black Panthers and the Palestinian feddayin. The documentary traces Genet's poetic and political trajectory since the 70s to his death in 1986.

**Po projekciji pogovor z režiserko
Michèle Collery.**

19.00

Surova barva

Tinta bruta/Hard Paint, Brazilija, 2018,
barvni, 118', ap, svp

Scenarij in režija: **Filipe Matzembacher,
Marcio Reolon**; Glavne vloge: **Shico
Menegat, Bruno Fernandes, Guega
Peixoto, Sandra Dani, Frederico
Vasques, Denis Gosh**; Fotografija:
Glauco Firpo; Montaža: **Germano de**

Oliveira; Glasba: Felipe Puperi; Zvok: Tiago Bello, Marcos Lopes; Produkcija: Avante Filmes

Mladi Pedro služi denar kot NeonBoy, ki pred spletno kamero svoje golo telo slika s fluorescentnimi barvami, dokler se s kakšno od strank ne dogovori za srečanje v zasebni klepetalnici. Ko se njego-

21.15

Razglasitev dobitnika Rožnatega zmaja po oceni mednarodne žirije!

Svet je okrogel, tako da se nihče ne more skrivati po kotih 1: Begunec

The World Is Round So That Nobody

Can Hide in the Corners - Part 1: Refugee, Leandro Goddinho, Nemčija, 2017, barvni, 10', ap

Svet je okrogel, tako da se nihče ne more skrivati po kotih 2: Poljub

The World Is Round So That Nobody Can Hide in the Corners - Part 2: The Kiss, Leandro Goddinho, Nemčija, 2017, čb, 5'

Zgrešena vzgoja Cameron Post

The Miseducation of Cameron Post,

ZDA, 2018, barvni, 91', svp

Scenarij: Desiree Akhavan, Cecilia Frugieue po književni predlogi Emily M. Danforth; Režija: Desiree Akhavan; Glavne vloge: Chloë Grace Moretz, John Gallagher Jr., Sasha Lane, Forrest Goodluck, Owen Campbell, Emily Skeggs, Jennifer Ehle;

Fotografija: Ashley Connor; Montaža:

Sara Shaw; Glasba: Julian Wass; Zvok:

Ryan Billia; Produkcija: Beachside Films

va sestra Luiza odseli iz skupnega stanovanja, se situacija poslabša, poleg tega pa anonimnež na spletu oponaša njegov performans. Pedro izzove skrivnega tekmeca in se z njim dogovori za srečanje v živo, ki mu bo korenito spremenilo življenje.

Pedro earns a living in chat rooms. When he transforms himself into NeonBoy in front of the webcam he is following his users' commands until he agrees to meet one of them in a private chat room. Things change when his sister Luiza moves out of their shared apartment and he notices that somebody is imitating his performance. He agrees to go on a date with his mysterious rival. This rendezvous will have far-reaching consequences

Nagrada Teddy za najboljši igrani celovečerec na Berlinu 2018 in številne druge nagrade!

Srednješolko Cameron na maturantskem plesu zalotijo s punco na zadnjem sedežu avtomobila. Takoj jo pošljejo na t. i. konverzijsko terapijo v center, kjer zdravijo najstnike, ki »trpijo za istospolno privlačnostjo«. Cameron je podvržena čudaški disciplini, dvoumnim metodam »de-gejizacije« in poštnemu krščanskemu rocku. A v teh nenavadnih okoliščinah se

PREDFILM

Slovenska kinoteka

torek, 20. 11. ob 21.00

Služkinja

Agassi / The Handmaiden, Park

Chan-wook, Južna Koreja, 2016, barvni, 144', avp

ko preskoči iskrica, ki zgodbo zaplete v tesen vozal spletke, neslutnih prevar in osebnih izdaj. Čuten in vizualno razkošen film je svobodna priredba romana Žeparka pisateljice Sarah Waters.

Korea, 1930s, the period of Japanese occupation. Hideko, a beautiful Japanese heiress is living in a secluded country mansion under the strict control of her perverted uncle. One day a new Korean maid, Sookhee, arrives to the estate to serve as a handmaiden to Hideko, but has secrets of her own. Soon both women start a passionate affair and get caught up in a complex web of schemes and deceits. A sensuous and visually intriguing film is loosely based on the novel Fingersmith by the Welsh author Sarah Waters.

Film bo uvedla Sanja Struna, poznavalka korejskega filma in članica društva FIPRESCI.

V sodelovanju s Festivalom LGBT filma in Društvom FIPRESCI.

prvič v življenju zbliža z zametki LGBT-skupnosti, in najde zaveznice med izobčenimi. – Zmagovalec na Sundance festivalu!

Cameron Post is caught with another girl in the back seat of a car on prom night. She is quickly shipped off to a conversion therapy center that treats teens »struggling with same-sex attraction«. She is subjected to outlandish discipline, dubious »de-gaying« methods, and earnest Christian rock songs—but this unusual setting also provides her with an unlikely gay community, and she's able to find her place among fellow outcasts.

Po projekciji razglasitev dobitnika Rožnatega zmaja po oceni publike – v predvdverju!

Koreja, trideseta leta minulega stoletja, obdobje japonske okupacije. Lepa japonska dedinja Hideko živi v podeželskem dvorcu v primežu svojega izprijenega strica. K hiši pride nova služkinja, Korejka Sookhee, ki je vse kaj drugega kot to, za kar se izdaja. Med Sookhee in Hide-

OFF

Škuc – Kulturni center Q (Tiffany), Metelkova-mesto, Ljubljana

sreda, 21. 11. ob 20.00

Queercore

Queercore: How to Punk a Revolution?, Nemčija, 2017, barvni, 83', ang.

Scenarij in režija: **Yony Leyser**;
Nastopajo: **Beth Ditto, Peaches, John Waters, Bikini Kill, Bruce La Bruce, Dennis Cooper**; Montaža: **Kathrin Brinkmann, Ilko Davidov**; Zvok: **Cornelius Rapp**; Glasba: **Hienaz**;
Produkcija: **Desire Productions, Totho**

Udarni dokumentarec o queercoreu, kulturnem in družbenem gibanju, ki se je začelo kot stranska veja punka, odlikovalo pa ga je nezadovoljstvo zaradi družbenega zavračanja LGBT skupnosti. Ste vedeli, da je obstajal punk bend po imenu Nervous Gender? Punk, kot ga še niste ne slišali ne videli!

A documentary on Queercore, the cultural and social movement that began as an offshoot of punk and was distinguished by its discontent with society's disapproval of the gay, bisexual, lesbian and transgender communities.

Po projekciji pogovor z dr. **Marino Gržinič** o queer/punk sceni pri nas!

četrtek, 22. 11. ob 20.00

Kjer se konča pravica

Where Justice Ends, ZDA, 2017, barvni, 56', angl.

Režija: **George Zuber in Andres Rodriguez**; Besedilo bere: **Brian Stokes Mitchell**

Dokumentarec raziskuje, zakaj toliko transspolnih oseb obravnava policija in to praviloma diskriminatorno. Še posebej tvegano je zanje pristati v zaporu, kjer so te osebe podvržene nečloveškim razmeram. Film prav tako raziskuje, kako visoka nezaposlenost, zavračanje družine in in brezdomstvo lahko vplivajo na nesorazmerno zapiranje transspolnih oseb.

Where Justice Ends is at the intersection of two important and timely topics of social justice — conditions within the U.S. prison system and the injustices that befall transgender people encountering the law. The staggering conditions at the center of this film are largely invisible, but perhaps nowhere else do the inequities of our criminal in-

carceration fall more heavily than the on the transgender community.

Po projekciji pogovor z **Leo Aymard**, v sodelovanju z **Zavodom TransAkcija**. Projekcija in pogovor v okviru dogodka **Kavarniški večeri, ki ga organizirata ŠKUC-Kulturni center Q (Klub Tiffany) in Legebitra**.

nedelja, 2. 12. ob 20.00

Moje telo, moja pravila

My Body, My Rules, Francija, 2017,

barvni, 71', ap

Scenarij in režija: **Émilie Juvet**;

Nastopajo: **Romy Alizée, Elisa Asilé**,

Misungui Bordelle, Rebecca Chailon, Guilhaine Chambon, Marianne Chargois; Montaža: **Marine Longuet**;
Produkcija: **Emilie Juvet, Jürgen Brüning**

Drzna francoska režiserka erotičnih lezbičnih filmov **Émilie Juvet**, ki smo jih že videli na preteklih festivalih, tokrat raziskuje razne spolne prakse pri ženskah. Pred-

stavlja telesa, ki so hendikepirana, zaznamovana in tabuizirana, ter manj znane prakse. Osem žensk odkrito spregovori o svojem dožemanju spolnosti in feminizma, onkraj sodobnih zapovedi o ženski lepoti.

Far from the dictates of current female beauty, this self-produced film focuses on these other bodies, those who take up space, those that stain, biters, those who devour, those who enjoy as they wish, those age and those who are self-transformed, those who are free and wild. A film about body image, politics of sexuality and their representations.

21.30

Ekstravaganca

(Extravaganza)

Kitajska, 2018, barvni, 45', ap

Režija in produkcija: **Matthew Baren**;

Nastopajo: **Fantasia Valentina, Erica**

Balenciaga, Wu Wu Jan, Ennis F. W.,

Dorian T. Fisk, Miss Uni Vers, Mo

Meaux, Mandala, Arianna Grindr, Miss

Jade; Fotografija: **Matthew Baren,**

Will Dai; Montaža: **Ma Xiong**; Glasba:

Michale Cignarale; Zvok: **Shi Tingting**;

Produkcija: **Cinemq**

Najnovjši dokumentarec o živahni drag sceni v Šanghaju. Juli-ja 2017 je kraljica preobleke Miss Jade zbrala 12 performer_k_jev za celovečerni šov. Videli bomo bogato dogajanje na odru in nič manj pestro v zaodrju.

Extravaganza takes a behind-the-scenes look at the preparations

for a big, one-off drag show—from which the film gets its title—that took place at Shanghai's Pearl theater in July 2017.

Filmsko gledališče Idrija

četrtek, 29. 11. ob 19.00

Odraščanje

Growing Up, Slovenija, 2017, barvni, 79', ap

Intimni portret štirimesečnega Taborja in njegovih mam Daje in Jedrt, ki se vključita v predvolilno kampanjo pred referendumom o izenačitvi zakonske zveze, v predbožičnem času leta 2015. Mami se vzporedno z izzivi prvega starševstva soočata z nasprotniki popul-

nega iznačenja pravic za istospolne državljane_ke.

An intimate portrait of a newborn baby boy Tibor and his two mothers, Daja and Jedrt, who fight against the social discrimination of their family. They are the only homosexual parents to take an active part in a campaign for same-sex marriage referendum taking place in Slovenia just before Christmas 2015. The challenge of motherhood is hardened by their political opponents who publicly expose them as pedophiles and label their relationship as non-natural.

Urban Belina
in Daniel Petković

LAŽNA DOJKA

Klub Tiffany, 24. 11. 2018, ob 19.00

Danes vam pokažem draž telesa,
popeljem vas v sprevržena nebesa
v opoju vročice tropskih okužb,
v objemu zavetja zdravstvenih služb.
Lady Anous

LABORATORIJ ZA LGBTQ SCENSKE UMETNOSTI!

PRIDRUŽI SE! PIŠI NA KULTURNICENTERQ@GMAIL.COM

Kalejdoskopske podobe raznolikosti: 34. festival LGBT filma

V devetdesetih, ko je bila moja generacija filmskih kritikov in kritičark tako majhna kot tedanja potrošniška izbira, smo od staršev za nagrado včasih dobili Kinder jajce. Med množico nesmiselnih igrač, ki jih je bilo moč najti pod plastjo čokolade z mlekom, sem neki dan odkrila preprosti kalejdoskop. Podoba, ki se z vsakim zasukom mehanizma spremeni v nekaj drugega, me je kot otroka očarala za več ur sanjarjenj. Le majhen preskok je potreben od ideje spreminjajoče se podobe, svetlobe in barv kalejdoskopa k filmu, ki nas sooči z vedno novimi perspektivami sveta, za katerega se nam včasih zdi, da ga že v celoti poznamo. Težava Kinder igračke je bila le ta, da je bila kalejdoskopska slika preprosta, variacije podobe pa so kmalu postale predvidljive.

Zgodovina podob LGBT+ na filmu je podobna mojemu otroškemu kalejdoskopu: ne eni strani so osebe LGBT+, ki so se pojavile na filmskih platnih, skupnostim po svetu prikazale nove fascinantne podobe tega, kako v tem svetu obstajati kot oseba LGBT+. Podobe so bile tako vir preživetja, fantazije in učenja za mnoge. A druga plat podob LGBT+ na filmu je bila ta, da je imela svetovna kinematografija predolgo omejen nabor zgodb, povezanih z identitetami LGBT+, narativna struktura razkritij in tragedij pa se je ponavljala do te mere, da so zgodbe izgubile vsakršno raznolikost: vsak zasuk mehanizma je pokazal isto perspektivo, ki je bila daleč od opolnomočenja in raznolikosti. Tako je šele v zadnjih letih LGBT+ film postal zares filmski: ne da pred tem niso obstajali filmi z izjemnimi liki in zgodbami, pač pa, da so šele sedaj LGBT+ liki postali legitimna prizma, skozi katero lahko film prikaže življenje v vsej svoji kompleksnosti tudi *mainstream* gledalcem in gledalkam.

Letošnji Festival LGBT filma je tako zanimiv zato, ker nam prinaša obsežno množico še nikoli videlih in kompleksnih podob LGBT+ oseb, ki se znajdejo v različnih okoliščinah, na različnih celinah, pripadajo raznolikim socialnim strukturam, to, da so LGBT+ pa je le ena od njihovih lastnosti, ki ne vodi v eno – tragično – usodo. A pri tem letošnji nabor, kot vsako drugo leto, ostaja političen, le da politika ni več vedno povezana s travmo.

Prva velika tema filmov je revščina, ki jo je najti

predvsem med transspolnimi osebami in lezbijkami, toliko bolj, ko se postarajo. V italijanskem filmu **Kdo bo shranil rože?** (Chi salverà le rose?, 2017, Cesare Furesi) ubojoža upokojeni igralec pokra Gulio, a to skriva pred umirajočim partnerjem in mu vsak dan nosi rdeče vrtnice; v letošnjem festivalskem uspehu, **Dedinjah** (Las herederas, 2018, Marcelo Martinessi), pa se starejši lezbični par Chela in Chiquita znajde v vse večjih dolgovih, ki ju prisilijo, da prodata skoraj vse svoje pohištvo. A ko se zaprejo ena vrata, se utegne zgoditi, da se odprejo druga, govornita oba filma. V prvem dobi Gulio priložnost, da na novo vzpostavi vez z odtujeno hčerko in vnučkom ter zaigra še zadnjo partijo pokra. V drugem pa se svet onkraj stanovanja odpre introvertirani Cheli: ko mora zaradi dolga ljubimka Chiquita v zapor, je prisiljena postati taksistka za starejše bogate gospe in odkrije v sebi moč in strast, ki jo je ob gospodovalni Chiquiti že davno pozabila. Podobno zgodbo revščine in nepričakovane male sreče spremljamo v kenjiško-škotskem dokumentarnem

filmu **Sidney in prijatelji_ce** (Sidney & Friends, 2018, Tristan Aitchison). Interseksualni Sidney pobegne iz ruralne Kenije, kjer so ga starši, ko se ni hotel podrediti predpisanim idealom ženskosti, hoteli večkrat umoriti. V Nairobiju se znajde v krogu revščine, kot večina njegovih LGBT+ prijateljev_ic, a hkrati najde tudi samozavest, podporo skupnosti in nepričakovano ljubezen. Emancipacija včasih pač pride iz nepričakovanih smeri: v **Sirski mister gej** (Mr. Gay Syria, 2017, Ayse Toprak) dva sirska begunca, živeča v Istanbulu in Berlinu, sanjata o tekmovanju za mistra geja sveta, ki je

nekakšen pobeg njuni nasilni zgodovini in vsakdanu v smer večje svobode. Filipinski dokumentarec **Kličite jo Ganda** (Call her Ganda, 2018, PJ Raval) pa pokaže, da je boj marginaliziranih oseb s kolesjem imperialne homofobne oblasti dolgotrajen proces malih zmag in velikih porazov: po umoru 26-letne transspolne Filipinke in seksualne delavke Jennifer Laude je brutalnega zločina obtožen 19-letni ameriški marinec Joseph Scott Pemberton. A marinci ZDA so na Filipinih, nekdanji in sedanji (neo)koloniji, le redkokdaj obsojeni, toliko manj za smrt revne transspolne seksualne delavke, ki pa sčasoma postane presenetljiv simbol nacionalnega iskanja pravice.

Iz druge strani sveta, ZDA, prihajata dva letošnja filma. Film **Freak Show** (2017, Trudie Styler) pokaže, da tudi na Zahodu, v posttrumpovski ZDA pa še toliko bolj, obstajajo drastične razlike v sprejemanju LGBT+ oseb. O religioznem konservativizmu in LGBT+ identitetah v ruralnem okolju v ZDA govori tudi zaključni film letošnjega festivala **Zgrešena vzgoja Cameron Post** (The Miseducation of Cameron Post, 2018) ameriško-iranske indie režiserke Desiree Akhavan. Film, ki je sicer posnet po romanu Emily M. Danforth iz leta 2012, v svojem tonu, politiki in kontekstu trdno usidran v posttrumpovsko Ameriko: potem ko srednješolko Cameron zalotijo na zadnjem sedežu avtomobila z drugo punco, jo pošljejo v center konverzijske terapije, ki poskuša istospolno usmerjene najstnike »ozdraviti« homoseksualne privlačnosti. Minimalističen realističen film odlikujejo trenutki bizarne atmosfere, ki izhaja iz grotesknosti situacije – npr. »zdravljenja« homoseksualnosti z akustičnim krščanskim rockom – tako, da postane gledalcem kmalu jasno, da niso zaprti najstniki tisti, ki rabijo kakršnokoli »strokovno« pomoč, temveč t. i. terapevti in starši sami.

Letos je tudi leto pionirskih podob LGBT+ skupnosti iz celega sveta: **Rafiki** (2018, Wanuri Kahiu)

je prvi kenjski film, ki so ga prikazali na festivalu v Cannesu in je prvi igrani celovečerec iz Kenije, ki se loti teme lezbične ljubezni. Mladi dekletki Ziki in Kena se spoprijateljita, kljub temu da sta njuna očeta politična tekmeča. Na strehah živahnega Nairobija sanjarita o drugačni prihodnosti, kot jima je odrejena pod oznako »tipičnega kenjskega življenja« (»pranja perila, rojevanja otrok in delanja čapatijev«), in se sčasoma zaljubita. Wanuri Kahiu je mlada režiserka

nove generacije afriških cineastov in ena od vodilnih figur panafriškega gibanja, načina življenja in stila, ki ga imenuje *afrobubblegum*. Ta označuje nove podobe afriške celine, podobe, ki niso več zvezane z eno samo zgodbo »Afrike« – trpljenja, revščine in smrti – ampak poskušajo v umetnost vnesti razpon podob in emocij, zabavo in pravico, da se umetniki ne jemljejo preveč resno. To ne pomeni, da je Rafiki apolitičen film, še več, trdno je umeščen v realnost nasilja in homofobije svoje države, a hkrati naredi prostor utopičnemu: fantaziji, romanci in barvitosti življenja. **Carmen in Lola** (Arantxa Echevarria, 2018) v skorajda dokumentaristični maniri podobno kot Rafiki prikazuje dve dekletki, ki si želita pobegniti neomajno patriarhalni skupnosti, ki ji pripadeta. Carmen se v romski skupnosti na obrobju Madrida pripravljajo na poroko z družinskim izbrancem, dokler ne spozna nenavadne Lole, s katero se postopoma zaljubita. Dekletki sta postavljeni pred izbiro: ali pobegniti homofobni skupnosti ali ostati in se podrediti. Pod podobno življenjsko razpotje je postavljen Bekim, protagonist kosovskega filma **Poročka** (Martesa, 2017) režiserke Blerte Zeqiri. Bekim in njegova zaročenka Anita sta sredi priprav na poroko, ko se iz tujine v mesto vrne Nol, njegov nekdanji ljubimec. Kljub temu da med moškima še vedno obstaja velika ljubezen, odločitev zanjo v konservativni družbi ni enostavna. Niti ni enostavna v Sloveniji, kot pokaže film s prvim eksplicitno gejevskim protagonistom pri nas, **Posledice** (2018, prvenec Darka Štanteta). Zgodba spretno spleta povezave med množico slovenskih kulturnih patologij: med mladoletnimi prestopniki, nefunkcionalnimi slovenskimi družinami, nemoči vzgojnih institucij, mačizmom in homosocialnimi skupnostmi, ki nihajo med brutalnim nasiljem in ho- moerotiko.

Obrekovanje (*The Children's Hour, 1961*, William Wyler) je del letošnjega festivalskega pogleda nazaj, tudi zato, da vidimo, kam smo v šestih desetletjih prišli. Film, ki zaradi strahu pred cenzuro, nikoli ni neposredno omenil homoseksualnosti, pripoveduje o dveh učiteljicah, ki ju nezadovoljna učenka po krivem obtoži razmerja. Lika učiteljic sta ujeta v zadušljivo obtožujoči ruralni skupnosti, brez orodij političnega boja, skupnosti LGBT+ in raznolikih filmskih reprezentacij. Tako obstaja le en način poteka njune zgodbe. A letošnji filmski nabor kaže, da tako v filmu kot v resničnem življenju obstajajo tudi alternative, neskončna množica življenjskih okoliščin in potekov, v katerih se lahko znajdejo osebe LGBT+. Niso vsi konci srečni, a tudi niso več vsi tragični.

Jasmina Šepetavc

Posledice

Pogovor z režiserjem
Darkom Štantom

Morda lahko na kratko opišete, kako je sploh prišlo do tega filma?

Navdih za naš film sem dobil zaradi dela v vzgojnem zavodu. Razmišljal sem, da v našem prostoru ni bilo veliko filmov na tematiko zaprtih oz. totalnih ustanov. Tudi sicer imam občutek, da so filmi, ki obravnavajo ljudi na obrobju ter se ukvarjajo s socialno tematiko, pogosto nerealistični in v končni fazi le oris nečesa bolj kompleksnega. To skupaj, z vprašanjem, kaj bi se zgodilo, če bi se eden od fantov v vzgojnem zavodu odprl, da je gej, me je spodbudilo, da sem pričel delati na scenariju. Seveda pa so me ob vsem tem zanimale še druge teme, ki se jih dotikam na vzporednih nivojih.

Pravite, da gejevska tema v filmu ni v ospredju, pa vendar bi jaz trdil, da gre za prvi slovenski gejevski film - pred njim so bili le amaterski poskusi, to je pa je prvi profesionalni film, podprt od države. Ali je ta tema res tako trd oreh, da nas je prehitelo celo Kosovo?

Zame je to predvsem film o izdaji in o medosebnih odnosih na več relacijah. Odnos Andreja in Želeta je sicer v ospredju, a ravno tako pomembni so odnosi med ostalimi liki. Izhajal sem iz tega, da to, da je Andrej gej, samo po sebi sploh ni pomembno. S tem sem skušal preusmeriti pozornost na resnične težave, ki so izpostavljene v filmu. Meni se sama tema homoseksualnosti nikakor ne zdi trd oreh. Verjetno je pomembno, kako se je lotevamo. Izziv mi je bil, da se je dotaknem na čimbolj nevsiljiv način. In tukaj moram reči, da sem bil ob prvih odzivih zadovoljen, ko so gledalci večkrat pozitivno izpostavili ravno ta vidik, da ne forsiram tega aspekta filma. Tako da gledalci v tujini zaenkrat do filma niti niso pristopali, kot do gejevskega filma, ampak veliko bolj v smislu, da gre za film odraščanja, ki vzporedno obravnava razmere v vzgojni instituciji.

Film sedaj živi svoje življenje, neodvisno od vas - kako se počutite ob tem? Gre morda v druge smeri, kot ste načrtovali?

Ustvarjalec je verjetno vedno zadovoljen, kadar je njegovo delo dobro sprejeto. Tako da sem s tega vidika več kot zadovoljen. Pomembno mi je, da film vidi čim širše občinstvo in da sproža diskurze o temah, ki jih obravnava. Glede na festivalsko pot in dobljene redne distribucije v tujini se mi zdi, da ga bo videlo ogromno različnih gledalcev, pri katerih upam, da bo sprožal različna občutja in vprašanja. S tega vidika mi je pomembno, da se film, kar se tiče ciljnega občinstva, ne popredalčka v neke žanrske oz. tematske okvire kot take. Sicer pa sem potem, ko smo z delom v postprodukciji zaključili, seveda izgubil precejšen nadzor nad filmom. A to je naravna pot pri ustvarjanju. Na neki točki se moraš posloviti od svojega dela, ki zaživi v odnosu z drugimi ljudmi svoje »novo« življenje.

In pa, kako vplivajo na vas enodušne fantastične ocene vašega filma, tako kritikov kot občinstva?

Predvsem sem pozitivno presenečen nad vsemi odzivi. Posebej sem vesel reakcije občinstva, saj sem se bal, da so obravnavane teme enostavno pretežke, da bi bil film sprejet s strani širšega občinstva. A trenutno kaže, da so ga sprejeli tako mlajši kot starejši gledalci. Vsake pozitivne kritike sem izredno vesel, saj mi tudi te dajo vedeti, da sem s svojim delom ustvaril nekaj, kar ima tudi širši pomen izven nekega ožjega kroga. Sam zaenkrat verjetno še ne dojemam povsem, kaj nam je s tem filmom uspelo. Ne glede na vse, pa skušam ostati na trdnih tleh in nadaljevati po poti, ki sem jo začrtal s tem filmom.

Darko Štante je rojen leta 1975 v Ljubljani. Diplomiral je na Fakulteti za socialno delo in trenutno zaključuje drugostopenjski študij filmske režije na ljubljanski AGRFT. V preteklosti je delal kot asistent režije na različnih komercialnih produkcijah ter kot samostojni ustvarjalec na različnih AV projektih. Trenutno je zaposlen kot vzgojitelj v vzgojnem zavodu.

Brane Mozetič

»To je zasuk, ki *Posledice*, prvenec Darka Štante, umešča v posebno (LGBT) kategorijo. Prikazuje surovi svet navidezne premoči, mačizma, privzetih vzorcev, vsiljenih norm, pretvarjanja, ki so le krinka za nemoč, ranljivost in negotovost v dobi odraščanja in odkrivanja svoje seksualnosti. Film se na iznajdljiv, vizualno svež in, predvsem zaradi izbranega konteksta ter doživete igre, prepričljiv način poigrava z razmerjem vzrokov in posledic v družbi, v kateri osnovne družinske celice razpadajo, sistem pa popolnoma odpove. V sekciji Odkritja filmskega festivala v Torontu, kjer je doživel svetovno premiero, je film vzbudil pozornost številnih prodajnih agentov in si že pridobil distribucijo za ZDA in Francijo. Tudi v Portorožu so ga toplo pričakali. Zanimanje je bilo tolikšno, da je bila projekcija razprodana, kar se na FSF redko zgodi.«

– Tina Lešničar, *Delo*

Brez pretiranega razkrivanja vsebine velja omeniti, da Štante v slovenskem igranem filmu, ki istospolne tematike tako ali tako skoraj nikoli ne obravnava, na tem področju odpira popolnoma nova, relevantna in hkrati aktualna vprašanja. /.../ Ko nas Štante umesti v hipermačistični, testosteronski svet zaprte skupnosti, ki torej ni tako zelo različna od kakega zapora ali vojske, pokaže, da njeni pripadniki homoseksualnost na načelni ravni absolutno zavračajo, da pa se predstave o sprejemljivih oblikah moškosti tudi spreminjajo, če tako diktira vodja skupine. »Hotel sem pokazati, da lahko močan posameznik absolutno narekuje norme. Kar prej ni bilo sprejemljivo, po njegovem vzoru postane sprejemljivo. Njegov pribočnik, ki je absoluten homofob, v njegovi senci funkcionira popolnoma drugače.«

– Ana Jurc, *MMC RTV SLO*

Posledice so neobičajna zgodba, postavljena v okolje, znano večini filmskega občinstva, toda s preobratom, ki na svež in izviren način odpira vprašanja maskulinnosti; kako se jo dojema in kako v določenih okoliščinah mutira. Še več, film raziskuje nekatere glavne težave v slovenski družbi, kot je miselnost, ki jo sestavljata najhujša srednjeevropska formalnost in balkanska zaostalost, rezultat pa je pomanjkanje komunikacije v družini, kar vpliva tudi na to, kako se ta družina odziva v skupnosti.

– Vladan Petković, *Cineuropa*

Pravzaprav se zdi, kot da so v tej zaporniški kulturi vsi prikrito kvirovski, Andrej pa zlahka pristane v postelji z Željkom in njegovimi podrepaniki, medtem ko se med kršenjem izhodov predajajo razvratu. /.../ Andrej ne vidi ali morda noče videti, da Željko ne čuti istega hrepenenja, in da je oportunist, ki preži nanj – to je zgodba o škorpionu in žabi.

– Bill Chambers, *filmfreakcentral.net*

Štantev celovečerni prvenec je opazen. Četudi *Posledice* predelujejo teme predhodnih filmov, kot sta *Upornik brez razloga* ali *Mularija* Larryja Clarka, imajo posebno atmosfero, predvsem zaradi svojega vzhodnoevropskega konteksta.

– Charles Ealy, *Austin360*

Posledice so temačen in pretresljiv film, ki močno spominja na dokumentarec. Izvorni namen režiserja je bil v bistvu narediti dokumentarec, ki ga je navdihnil čas, ko je bil sam učitelj v slovenskem prevzgojnem domu. Toda birokracija in etična načela so preoblikovala njegovo vizijo v osupljiv igrani celovečerec s prepričljivo igralsko zasedbo. Novinec Matej Zemljič kot Andrej pokaže čudovito in večplastno igro kot izgubljen fant, ki pada v grozno zajčjo luknjo, ki si jo je sam izkopal. V *Posledicah* vlada nevpadljiva atmosfera filma *Trainspotting*, zato si že želim videti nadaljevanje, in ne le zato, ker je Matej Zemljič popolnoma prevzemajoč na velikem platnu.

– Sezin Koehler, *Blackgirlnerds*

Zdi se mi, da se zrelost in rahločutnost vaših vzgibov odražata tudi v zgodbi sami. In napisali ste jo s sinom. Kakšna je bila ta izkušnja?

Z Guidom, ki ima 37 let, imava globok in iskren odnos, ki se je med pisanjem scenarija še dodatno okrepil. Guido je tankočuten in ustvarjalen. Pogosto sva na isti valovni dolžini in večkrat je prišlo do koristnih izmenjav pogledov, vezanih na starost. Pri izpopolnjevanju scenarija nama je pomagala izjemna Paola Mammini (»Popolni tujci«), ki je za vse prava avtoriteta.

Kdo bo shranil rože?

Intervju z režiserjem Cesarejem Furesijem

Kaj vas je navdihnilo, da ste zasnovali in posneli to zgodbo?

Dejansko razumevanje čustvenih razlogov, ki nas spodbudijo k pisanju, se kristalizira šele v poznejših fazah, ki ne zaobjemajo prave resnice. V sebi sem začutil potrebo, da prikažem neko razmerje, in izbral sem zgodbo, ki bi jo lahko posvetil izjemnemu igralcu, ki ga občudujem že od malih nog. Tako nastane spojitev, ki se dopolni in utemeljuje. Film namreč zajema tudi veliko mojega življenja. V njem je zapleten odnos s staršem, ki je bil težaven in obenem ljubezljiv. Pa tudi perverzni odnos do moje invalidnosti, zaradi katere se to, kar vidim, ne ujema s tem, kar čutim. In še potreba po soočanju z resničnimi čustvi; poezija, ki jo zaobjema ljubezen, in skupek drugih stvari, ki se mi še niso razjasnile.

Glavna junaka sta legendi italijanskega filma. Kako je bilo delati z njima?

Tako Lando kot Carlo sta vrhunska igralca. Ljubezen, ki sta jo občutila v scenariju, sta z vnemo povrnili. Njiju voditi je bila neverjetna izkušnja. Težav ni bilo malo, saj je včasih tudi spomin nagajal, mislim pa, da mi je uspelo vzbuditi kanček umetniške tekmovalnosti, ki v takih primerih postane izziv, da daš še več od sebe. Bilo je malo denarja in malo časa. Na voljo smo imeli samo tri tedne, prav to pa je bil največji izziv. Vzdušje na snemanju je bilo čudovito. Tudi tehnična ekipa je bila zelo zagreta. V igralski zasedbi je tudi moja rojakinja Caterina Murino, ki je resnično enkratna. Mladi Antonio Careddu je pokazal izjemen dar. Philippe Le Roy je pri svojih 87 letih kot mladenič. Guenda Goria je sveža in očarljiva. Pa še Massimiliano Buzzanca in Eleonora Vallone. Tudi prijatelji iz Algerija so bili enkratni v stranskih vlogah. Vsi so bistveno prispevali k vzdušju. Črpali so od mojstrov in delili znanje.

Dinamika filma zelo nežno zrcali tako starost glavnih likov kot njuno počutje. Po svoje je ganljivo, kako kljub starosti, bolezni in težavam, s katerimi se še spopadata, nikoli ni zaznati tiste značilne utrujenosti od življenja. Nasprotno. Občutiti je samo

močno ujemanje in brezpogojno ljubezen. Skoraj kontrast z odnosom med hčerjo in očetom.

Ko ste nekoč pripovedovali o odnosu, ki ste ga sami imeli z očetom, ste izpostavili življenjsko vodo, ki se zdi samoumevno, vendar se ga redko držimo, in sicer, da ne smemo zapravljati časa, treba je živeti. Vidite v zgodbi protagonistov uresničenje tega izmuzljivega načela?

V zgodbi so posejane malenkosti, izrečene in zamolčane, ki nekako vlečejo poglede gledalk in gledalcev v eno samo smer: ljubezen in čas, ki ga lahko zapravimo ali ga lahko izživimo. Tudi odnos med očetom in hčerjo je sicer poln ljubezni, vendar je drugačna, bolj neposredna in po svoje tudi zapovedana; vsak od njiju jo tudi drugače obvlada. Valeria nam v filmu pove, da bolj ko tajimo neki odnos, bolj ga krepimo. »Vsak ima svoje vrhove,« pravi Claudio, Valerijin pa je tudi najvišji. Ona je tista, ki privoli v spravo, ki je nobena hči na svetu ne bi sprejela. Zato je prav ona edini pretirani element v filmu, vse drugo pa je, ali bi vsaj moralo biti, splošna norma. Če govorimo o Ljubezni.

Carlo Delle Piane je opisal Giulia kot najbolj zrelo in ganljivo vlogo svoje kariere. Kakšen je bil pristop glavnih igralcev? Ste kdaj razpravljali o likih, o njunem ozadju in o tem, kaj je – poleg življenja samega – utrdilo njuno nežno razmerje?

Zgodbo sva napisala prav za Carla, lik je tudi njemu prirojen, in takoj ga je vzljubil. Pozneje smo se od-

ločili za Landa Buzzanco, v katerem smo našli veliko sestavin, ki smo jih potrebovali. Največji izziv je bil predlagati lik homoseksualca moškemu, čigar velik del kariere so zaznamovale vloge zapeljivih mačov in ženskarjev. Zanimivo pa je, da o homoseksualnosti prav nikoli nismo razpravljali. Nasprotno, Carlo in Lando sta se takoj zaljubila v projekt. Najteže je bilo zbrati denar, saj je bila že predpostavka zelo nenavdna. Režiser na vozičku in trije igralci, stari čez 80 let.

In prav Carlo Delle Piane je bil največje odkritje tega potovanja. Star 82 let, 70 let kariere in 100 filmov za sabo. Na snemanju me je po zajtrku pogosto poklical k sebi, da bi mi povedal kakšno novo zamisel. Razvila se je čudovita ustvarjalna sinergija in nekateri izmed najlepših trenutkov v filmu so nastali po njegovih predlogih.

Film je bil deležen številnih pohval. Razmišljate o novih projektih?

Rad bi posnel še en film s Carlom. Že lep čas ga pripravljam, vendar je težko zaradi nekaterih umetniških odločitev. A izzive imam zelo rad. Poleg tega načrtujem tudi komedijo o manjšem hendikepu, šepavosti. Naslov bo »Hočem mansardo v pritličju«, posnet pa bo po moji knjigi *Kakšna sreča! Našel sem parkirno mesto*, ki je, priznam, precej avtobiografska.

Luka Pieri

Intervju z Blerto Zeqiri, režiserko filma *Poroka*

Kako ste razvijali idejo za film *Poroka*? In zakaj vas je pritegnila skrivna ljubezenska zgodba dveh moških?

Moja prijateljica je šele po rojstvu drugega otroka spoznala, da je poročena z moškim, ki je gej. Moj drugi dober prijatelj, razmeroma liberalni kosovski gej, je bil pod tako močnim družbenim pritiskom, naj se poroči in si ustvari družino, da je raje zapustil domovino. Ko sem od blizu videla bolečino svojih prijateljev, mi je postalo jasno, da moram posneti film o tej tematiki. Ljubezen, to najlepše in najbolj božansko čustvo,

ki ga lahko imamo, je prepovedano zaradi nekakšne družbene »moralne norme«. Enostavno nisem mogla sprejeti tega, da se ta absurдна situacija večini ljudi zdi tako normalna. V bistvu se je vse začelo na podlagi opisanih dveh primerov. Da pa bi predstavili dva para v hiperrealnem pogledu, sva jaz in soscenarist Keka Kreshnik Berisha raziskovala sama sebe in vse ljubezni najinih življenj. Slednjič je proces pisanja spominjal na urejanje najinih lastnih spominov. Zavedela sem se teže svoje odločitve, da na veliko platno postavim ljubezensko zgodbo dveh moških, kajti dotlej se na Kosovu ni razkril niti en gej. Imeli smo sicer nekaj primerov lezbičnih parov. Mislim, da je to posledica preteklih navad, da se je v družini, kjer ni bilo več fantov (navadno zato, ker so vsi umrli zaradi *vendete*), dekle lahko odločilo, da bo postalo moški in prevzelo vsa moška hišna dela. Te ženske so uživale veliko družbeno spoštovanje, imenovali pa so jih *burrnesha* (možate ženske). Morale so biti aseksualne, vendar mislim, da ljudje tudi danes lezbijko razumejo kot *burrnesho*, ki je ŽENSKOST zamenjala za nekaj boljšega: za MOŠKOST. Na Kosovem in v vseh patriarhalnih družbah je biti moški vrednota, ki se ji nihče ne želi odpovedati, zato družba prezira geje, ker meni, da so zavrgli svojo moškost za nekaj manjvrednega, da bi bili ženske, in to je SLABO.

Se vaš film predvaja tudi na Kosovem in kakšni so odzivi?

Leta 2012 je revija *Kosovo 2.0* izdala tematsko številko o seksualnosti. Ko so jo promovirali, so na dogodek prišle ekstremistične skupine in napadle udeležence. Imeli so tudi pohod po LGBTQI-organizacijah ter razbijali pisarne in pretepli nekaj aktivistov. Ker smo bili priča tem nasilnim izbruhom nad ljudmi, ki so branili človekove pravice, smo pričakovali najslabše. Zato smo pred mediji skrivali, o čem govori film. Bala sem se, da bi izkušnja družbenega pritiska preveč vplivala na naše delo pri filmu. Med procesom postprodukcije pa smo se začeli pripravljati na najhujše. Vsi smo načrtovali, da bomo po premieri za nekaj mesecev zapustili državo, morda svoje otroke za nekaj časa vzeli iz šole, za vsak primer ... A zgodilo se je nekaj čisto neverjetnega: *Poroka* je bila že po dveh tednih predvajanja najbolj gledan film v kosovskih kinematografih, ki je premagal celo nekatere velike *block busterje*. In sploh nismo bili deležni nobenih groženj - dobivali smo same pohvale. Še vedno ne moremo verjeti, kaj se je zgodilo.

Je bilo težko zbrati filmsko ekipo za ta film, še posebej za glavna moška lika?

Na neki način ja, a ne zato, ker bi igralci zavračali vloge v filmu, temveč zato, ker je bilo težko izbrati najboljše in najbolj karizmatične ljudi, s katerimi bi imeli skupne poglede na osebne svoboščine in podoben umetniški okus ... Tako sem naredila veliko neuradnega *castinga*, preden sem se odločila, koga povabiti k projektu. Moj zadnji kratki film, za katerega sem dobila nagrado mednarodne žirije na Sundanceu, je bil posnet z improvizacijo, kajti igralka in igralci niso nikoli videli scenarija. *Poroko* sem hotela narediti na isti način, a nihče nam ne bi dal denarja brez dobrega scenarija. Tako sem glavne tri igralkice filma prosila, naj se mi pridružijo v tej avanturi, ko imamo samo sinopsis. S Keko sva napisala osnutek scenarija in potem smo se s tremi igralci umaknili, tam brali scenarij, oblikovali like in v nekaterih prizorih improvizirali. Improvizacije smo posneli s telefoni in posnetke, ki so nam bili všeč, vključili v naslednjo verzijo scenarija. Tako smo delali tri leta, preden smo šli snemat. Zato je bilo zelo pomembno, da sem modro izbrala igralkice, ker sem od njih hotela več - hotela sem, da pri vsem sodelujejo in vzljubila sem vsak trenutek dela z njimi, saj so prispevali ideje, ki jih sama ne bi nikoli imela. Naj rečem vsaj to, da sem jim zelo hvaležna, ker so ostali pri projektu in na njem tako dolgo delali, ne da bi dobili nadomestilo za vse svoje delo.

Kako vidite položaj LGBTIQ-skupnosti na Kosovem? Je nedavni Gay Pride v Prištini znamenje pozitivnih sprememb?

Prvi Pride v Prištini je bil že lani. Veliko politikov in ambasadorjev tujih držav se je udeležilo povorke, incidentov ni bilo. Tudi na drugi paradi pred nekaj tedni ni bilo incidentov. Menim, da naši politiki za zdaj podpirajo skupnost, ker hočejo Kosovo prikazati kot državo, ki zagotavlja človekove pravice. Naš film je finančno podprl Kosovo Film Center, tako da je bil zvečine podprt z davkopllačevalskim denarjem. Film je prav tako izbran za uradnega kandidata za tujejezičnega oskarja. Vse to nam nekaj pove o vzdušju v kosovski politiki, kar se tiče queerovskih vprašanj. Izjemno me veseli, ker vse to pomeni spremembo. Verjamem, da če bo šlo tako naprej, bomo v nekaj letih imeli vsaj nekaj razkritih queerovskih ljudi.

Na katerih večjih festivalih je bil film prikazan? In kakšni so bili odzivi kritike in publike?

Film trenutno potuje po svetu. Ustavil se je na nekaj velikih festivalih: Tallinn Black Nights, Sydney Film Festival, Sarajevo Film festival, Istanbul fFm festival, Frameline - San Francisco itn. Po premieri v Talinu je k meni prišla starejša ženska in mi s solzami v očeh povedala, da je bil njen oče gej, in da je po ogledu filma prvič razumela, zakaj je zapustil mamo in njo. Rekla je, da mu vse do tega dne ni mogla odpustiti, ker je bila jezna in ni razumela njegove odločitve. *Poroka* pa ji je pomagala videti drugi zorni kot in razumeti očetovo izbiro. Ta dogodek se mi je za vedno vtisnil, kajti ko sem slišala njen komentar, sem vedela, da sem naredila dober film - film se je namreč dotaknil človeških src, kar je bil tudi moj namen.

Suzana Tratnik

Michèle Collery in njen Jean Genet

Kakšne so vaše vezi z Genetom, ste ga poznali osebno?

Ne, nikoli ga nisem spoznala, sem pa zelo rada brala njegova dela in jih tudi študirala. Leta 1982 sem izvedela, da je bil prisoten v Šatili, takoj po pokolu v tem palestinskem begunskem taborišču. Tam se je znašel s prijateljico Leïlo Shahid, ki je bila tedaj palestinska veleposlanica v Franciji. Precej let kasneje, točneje 2009, sem za program Arte režirala dokumentarec o njej in ona mi je veliko pripovedovala o Genetu, saj sta si bila zelo blizu vse od 1974 do njegove smrti 1986. Veliko sta se videvala ali v Parizu ali v Maroku, kjer je Genet v kraju Larache zgradil hišo za svojega ljubimca Mohammeda in kjer je tudi pokopan. Genetov prejšnji ljubimec Abdallah je leta 1964 naredil samomor in to ga je tako pretreslo, da je skoraj za dvajset let prenehal pisati. Bil pa je v tem času zelo politično aktiven,

na strani študentskih nemirov leta 1968, črnih panterjev v ZDA in Palestincev – kar je bilo vse povezano tudi z njegovo osebno zgodbo, bil je v sirotišnici, v zaporih, vselej nekje na robu. Prav šokantno sooče-

nje s pokolom pa ga je premaknilo tudi v literarnem smislu, da je napisal zapis o tem pokolu.

Ob trideseti obletnici smrti so leta 2016 v Marseillu pripravili veliko razstavo o Genetu, kjer sem spoznala druge strokovnjake za njegovo delo, ki so mi kasneje pomagali pri filmu.

Kako ste sam film zgradili?

Gradila sem na osnovi njegovega romana *Zaljubljeni jetnik* in ohranila njegovo nelinearnost, tako da gre za paletu spominov, ki niso razvrščeni v kronološkem smislu. Skušala sem zadržati politično ostrino, pa tudi Genetovo poetičnost in veliko ljubezen, ki jo je gojil do palestinskih borcev. Različne zgodovinske posnetke sem montirala s citati iz Genetovega romana, z intervjuji z njim in z izjavami ljudi, ki so ga poznali. Uporabila sem tudi že posnete materiale o njem, o njegovi obrambi Angele Davis, o črnih panterjih in druge.

Kako je bil film sprejet?

Publika ga je zelo lepo sprejela, lani je celo prejel nagrado publike na festivalu angažiranega filma v Alžiru. Nasprotno pa francoskih medijev ni zanimal. Čeprav Geneta zelo ljubijo pesniki in gejevska skupnost, še vedno ostaja nekako izgnan pisatelj, kakršen je vedno bil. Njegovo zavzemanje za pravice temnopoltih in za Palestince je njegov položaj še poslabšalo. Ko je izšla njegova kapitalna knjiga *Zaljubljeni jetnik*, je bila deležna le par kritik. Že sam Genet je pred smrtjo izjavil, da ta knjiga ne bo deležna nikakršnega uspeha – toda da se bo nekega dne vrnila kot steklenica na morju. Rada bi videla, da bi bil moj film ta steklenica.

Brane Mozetič

Mario

Intervju z režiserjem Marcelom Gislerjem

Tudi vaš zadnji celovečerni film *Mario* prinaša gejevsko ljubezensko zgodbo, vendar se tematsko razlikuje od prejšnjih. Zakaj ste se odločili posneti gejevski športni film?

Drži, tudi v svojih prejšnjih filmih sem pokrival LGBT-teme, ki so bile včasih manj v središču, včasih pa bolj. Starejši ko sem, bolj se mi zdi, da te teme postavljam v družbenopolitični kontekst. Mimogrede, zamisel za film je dobil soavtor scenarija, Thomas Hess, ki je velik privrženec nogometa. Sam pa nisem ravno športni navdušenec.

Kako ste dobili ideje in gradivo za to gejevsko zgodbo v nogometu?

Pogovarjal sem se z mnogimi ljudmi: menedžerji nogometnih klubov, igralci, uradniki. Marcus Urban je bil prvi nogometni igralec v Nemčiji, ki je najprej zaključil svojo športno kariero in se šele pozneje razkril kot gej. Od njega sem dobil dragocen nasvet, kako prikazati mentalno stanje mojih glavnih likov. Nogometni klub BSC YB v Bernu mi je odprl vrata, da sem lahko opravil obširno raziskavo, kar mi je pomagalo pri opisovanju nogometnega sveta v zakulisju na avtentičen način. Žal pa ni bilo možnosti, da bi se pogovoril s kakšnim še dejavnim gejevskim nogometašem. Ti se namreč skrivajo in skrivajo jih tudi drugi. To je še vedno ena najbolj čuvanih skrivnosti v profesionalnem nogometu.

Kje ste doslej prikazovali film? Ste dobili kakšne odzive iz »sveta nogometa«?

Film se je predvajal v Švici, Nemčiji, Franciji, Veliki Britaniji, na Poljskem, v ZDA, na Tajvanu in v državah Beneluksa. In seveda na številnih festivalih po vsem svetu. Sprva so bili odzivi nogometnega sveta zelo zadržani. Potem pa so me nekateri profesionalci kontaktirali, zaupno. Zagotovili so mi, da je film realistična podoba današnje situacije in da se gejevski nogometaši lahko prepoznajo v mojem filmu. To je prvi film s to temo in nekateri gejevski nogometaši v njem vidijo nekakšen spomenik, ki njihov položaj obelodanja v očeh javnosti.

Zdelo se mi je, da trenerji niti ne diskriminirajo Maria zato, ker je gej, temveč mu zapovejo, da to skriva in si omisli lažno dekle zaradi javnosti. Ali to drži?

Da, svet nogometa se hoče predstavljati kot odprt in strpen, toda sam šport se še vedno trži s stereotipnimi in heteronormativnimi podobami moškosti. Nihče v profesionalnem nogometu ne bi priznal, da je sam homofobičen, kriv je sistem: navijači, sponzorji, globalni biznis. Strah, da bi gej ogrozil tržno vrednost nogo-

metnega igralca, je zelo močan v tem biznisu. Temu pravim prikrita homofobija.

Letošnjega festivala LGBT-filma se boste udeležili kot gost. Ljubljano ste obiskali že pred leti in predstavili svoj film. Kakšni so bili vaši vtisi o tem mestu?

V Ljubljani sem bil enkrat, in sicer leta 2013, ko sem na vašem festivalu predstavljal film Rosie. Bil mi je zares všeč sam festival s prijetno ekipo in občinstvom, všeč mi je bilo samo mesto in takoj sem pristal, da se vrnem.

Suzana Tratnik

Christophe Honoré - intervju z režiserjem filma *Sori, lepi*

Kako bi povzeli zgodbo in tematiko filma?

Prva ljubezen in zadnja ljubezen. Začetek v življenju in konec v življenju v eni sami ljubezenski zgodbi med optimističnim mladeničem Arthurjem in naveličanim, nekoliko starejšim Jacquesom. V filmu sem želel kombinirati to občutenje: zagon in odpoved. Ljubezenska zgodba prinaša dve stvari: na eni strani Arthurjevo drvenje v odraslo ljubezensko prigodo in Jacquesov umik. Možno je, da bi Jacques brez te ljubezni živel dlje, saj ga preganja misel, da zaradi svoje bolezni, torej aidsa, ni sposoben ljubiti, da tega ne zmore več izkusiti. Menim, da so prava tema filma prav ti nasprotujoči si učinki ljubezni. Bolj kot zgodba o nemogoči ljubezni je to zgodba o nemogočem življenju.

Ima ta zgodba za vas poseben pomen?

Vedno je malce nevarno iskati osebne razloge v skladu z dejstvi, saj je za pisanje neke zgodbe več razlogov in motivov. Recimo, da sem se po dveh literarnih adaptacijah, *Ovid* in *Comtesse de Ségur*, želel vrniti k realistični obliki zgodbe s prvoosebni pripovedovalcem, k realizmu osebne razlage ... Sicer pa je bila moja prvotna želja napisati nekaj popolnoma izvirnega.

Po drugi strani pa sem hotel oživiti 90-ta. Hotel sem uporabiti fikcijo, da bi oživil študenta, kakršen sem bil tedaj, in obuditi lik pisatelja, o katerem sem sanjaril, da ga bom srečal, a se to ni nikoli zgodilo. Ponovno sem prebiral avtorje: Hervé Guibert, Bernard-Marie Koltès, Pier Vittorio Tondelli, Jean-Luc Lagarce.

Vsakovrstne zgodbe, ki so se spoprijemale z aidsom ali ga priklicale. Vodila me je močna in čudovita želja, da bi napisal nekaj, kar bi lahko rodilo tudi roman, kajti takrat si še nisem postavljал nobenih določenih vprašanj o smeri. Zato je bilo pisanje živahno, pa tudi hitro: vsega skupaj pet do šest tednov.

Tudi lika Jacquesa in Arhurja sta se počasi zlivala: sta bolj ali manj isti lik na dveh točkah v istem življenju. Za mlajšega je starejši vzornik, h kateremu stremi. V Jacquesovih očeh pa je Arthur priklíc njegove lastne mladosti, skorajda spomina.

Zdi se, da film vodi tudi želja po nadomestitvi.

Verjetno, pa tudi želja po tolažbi. Sem pripadnik generacije umetnikov in gejev, za katere je naslavljanje vprašanja aidsa še posebej občutljivo in zapleteno. Bilo je nujno, da žrtve aidsa spregovorijo pred nami, ki smo bili priče, ne pa žrtve. Zato je bila časovna vrzel nujna, preden sem bil pripravljen govoriti. Še danes sem neutolažljiv zaradi smrti znancev in vseh, ki jih nisem spoznal, a sem si jih želel srečati in me še vedno navdihujejo. Navdušili so me za film in literaturo in nikoli si nisem mogel predstavljati, da jih ne bi vsaj srečal, če mi že ne bodo mogli predati štafete. Še danes se mi zdi, da mi zaradi tega nekaj manjka v življenju. Moj film sicer ni način zapolnitve tega manka, kajti to bi bilo zapravljanje časa, ampak želim oživiti to odsotnost skozi fikcijo in si dati priložnost za srečanja, ki se niso zgodila. Zelo me boli, da teh umetnikov ni več med nami. Kruto je, da ni več novih knjig Guiberta, nič več Demyjevih filmov, ne več nove Daneyjeve kritike ...

Rekonstrukcija je zgrajena tudi z naborom citatov in kulturnih referenc, z bogatim ozadjem z veliko glasbe, songov, filmov, knjig in plakatov.

Rekonstruirati 90-ta pomeni delo z obdobjem, ki še ni minilo, zato je veliko bolj zapleteno kot denimo pou-

stvarjanje kostumov iz 18. stoletja. Glavna ideja scenografije je bila poustvariti ta čas brez rekonstruiranja. V tem kontekstu so kulturne reference zelo uporabne. Citati in filmi, obujeni v *Sori, lepi*, celó skladovnice knjig, ki jih vidimo po sobah, so vzeti neposredno iz moje mladosti. Močno verjamem, da naše razmišljanje in čutenje zelo oblikujejo knjige, ki smo jih brali, glasba, ki smo jo poslušali, in filmi, ki so bili pomembni v našem življenju.

S sporadičnim prepoznavanjem gledalke_ca dobi film proustovski učinek na spomin in kolačke madlenke, ki so v vseh nas.

Ugotovil sem, da lahko, bolj kot natančno rekonstruiranje prizorov z avtomobili in podobno, knjiga, plakat ali glasba ustvarijo zanimivejšo režijo ... Zame se 90-ta še niso končala. Težko sprejemem, da je minilo 20 ali 25 let, jaz pa svojih živih vtisov iz tistega obdobja še vedno ne morem uglasti s to časovno oddaljenostjo, ki se mi zdi grozljiva. Pogosto se sprašujem, zakaj so ti večeri moje mladosti ostali bolj živi od vsega, kar sem doživel pozneje. Tudi to hočem ujeti in povedati s filmom.

Film je zelo seksualiziran in mesen, ni pa pretiravanja. Kako ste posneli prizore ljubljenja?

Ko sem snemal film *Moja mama*, sem naivno verjel, da bom po načinu snemanja seksualnih prizorov ugotovil, kakšen režiser sem. V tem filmu je bil vsak dan tak prizor! Zame je bila to strašna tlaka, ki me je tako pritiskala in prevzela, da sem potreboval veliko časa, da sem si opomogel od te situacije, ki me je nekje globoko spravljala v zadrego. Vsi moji naslednji filmi, *Lepa oseba*, *Ljubezenski napevi* in *V Parizu* so zelo čednostni, celo čistunski. Želja se je počasi vrnila, še posebej po *Metamorfozah*, ko sem se otrešel te tesnobe.

Pierre Deladonchamps, ki igra Jacquesa, je bil zelo zanesljiv zaveznik. Za moškega igralca zelo svobodno dojema goloto. Seveda je bil Vincent nekoliko nervozen, saj še nikoli ni bil zares v takem položaju, ko je bil močno identificiran kot objekt želje. Dandanes me ti prizori manj skrbijo, naredim zelo malo ponovitev, takrat filmsko ekipo čim bolj skrčim, in v svoji glavi si vnaprej odigram prizor, preden ga pojasnim igralcem. Na splošno je *Sori, lepi* naklonjen seksualnosti, je mesen in intimen, vendar brez izpostavljanja.

Kako sta se igralca lotila svojih likov?

Vincent Lacoste je zelo mlad, ni pa začetnik. Popolnoma se je izognil francoskemu naturalizmu. Zelo gracilno je oživel Arthurja v dialogu. Spoznal sem ga kot zelo

senzibilnega človeka in pravega ljubitelja filma z zelo literarnim značajem. Ne da se ga definirati z nobenim klišejem. Zelo me je navdušil Pierre v vlogi Jacquesa. Je neverjetno fleksibilen, blizu popolnemu prepuščanju, kar ponavadi najdemo pri igralkah, ne igralcih. To popolno zaupanje v film je za režiserja zelo dragoceno in ganljivo. Prav tako me veseli, da je bil film priložnost, da smo nekatere druge igralce prvič odkrili na velikem platnu /.../.

Kaj bi rekli po skoraj dvajsetih letih dela na dveh priljubljenih področjih: ste bolj pisatelj ali filmar?

Rekel bi, da med tema dvema dejavnostma prej iščem neravnovesje kot ravnovesje. Rad imam nejasnost. Mislim, da me kot večino francoskih režiserjev skrbi prihodnost produkcije v tej deželi. Videti je, da filmski slog, kateremu pripadam, stalno izgublja vrednost v očeh financerjev, morda pa tudi občinstva. Gledališče, opera in pisanje imajo zame boljše obete. Moja izobrazba je filmska in moja prava identiteta najbrž bliže temu. Še celo moj odnos z literaturo je jasno povezan s filmom. Sem kot filmar, ki išče druge načine za snemanje filmov.

Skrb, da ne bodo več zmogli posneti še enega filma, sicer pesti vse režiserke_je, a je vedno intimna in osebna: Zakaj snemam nov film? Zakaj me noben film ne zadovolji v celoti? Zakaj noben film ne more zadovoljiti režiserkine_jeve želje biti režiser_ka? Pogosto se sprašujem, ali bom doživel trenutek, ko bom le zadovoljen s filmom, s posnetim prizorom, ali pa se bo moje nezadovoljstvo enostavno povečevalo z vsakim naslednjim filmom, v upanju, da bom z naslednjim nekaj dosegel.

Suzana Tratnik

Mednarodna žirija/ International Jury 2018

Lea Aymard je vodja videoprodukcije in urednica TransTube. Lea je snemalka in trans aktivistka. Rodila se je v Franciji, kjer je delala kot igralka in kulturna delavka. Leta 2005 se je preselila v Slovenijo, od takrat dela kot samostojna snemalka, direktorica fotografije, steadicam operaterka in montažerka. Pri TransAkociji je ustanoviteljica YouTube kanala TransTube.

Lea Aymard, head of videoproduction and editor of TransTube. Lea is a camerawoman and trans activist. She was born in France where she worked as an actress and cultural worker. In 2005 she moved to Slovenia where she now works as a freelance camerawoman, director of photography, steadycam operator and film editor. She is the co-founder of TransAkocija's YouTube channel TransTube.

Sandra Hezinová je leta 2013 diplomirala iz filmske teorije in zgodovine na Karlovi Univerzi v Pragi. V svoji diplomski nalogi je obravnavala prve češke kvirovske filme z vidika kvirovskih študij in študij gledalstva. Od leta 2015 dela za festival kvirovskega filma Mezipatra, najprej kot programska selektorka, od leta 2016 pa kot programska vodja. Prav tako je selektorka mednarodnega festivala celovečernega filma Karlovy Vary.

Sandra Hezinová graduated in 2013 in film theory and history from Charles University, Prague. In her final thesis she focused on the first Czech queer films from the perspective of queer theory and reception studies. She has worked for the Mezipatra Queer Film Festival since 2015, first as a programme selector, then as a programme director from 2016. She is also a programme selector of Karlovy Vary International Feature Film Festival.

Lazara Marinković je svobodna novinarka, dokumentarna fotografinja in filmska ustvarjalka ter medijska producentka in organizatorica dogodkov iz Beograda, kjer je študirala umetnostno zgodovino in komunikologijo. Od leta 2009 sodeluje pri produkciji in promociji različnih kulturnih in družbeno angažiranih projektov doma in v tujini. Je ustanoviteljica neodvisne organizacije za LGBTQ kulturo in pravice IDAHO. Pri svojem medijskem ustvarjanju od leta 2014 je obravnavala begunsko krizo, kvirovsko kulturo, seksualno delo, človekove pravice, splošno politiko itd. Je članica programskega sveta mednarodnega filmskega festivala Merlinka.

Lazara Marinković is a freelance journalist, documentary photographer and filmmaker and a media and event producer from Belgrade, where she studied Art History and Communications. Since 2009, she has been involved in producing and promoting various cultural and socially-engaged projects in Serbia and abroad. She is a co-founder of IDAHO Belgrade, an independent organization for LGBTQ culture and rights. Her media work since 2014 has covered the refugee crisis, queer culture, sex work, human rights, general politics, etc. Member of the Merlinka international film festival program council.

Axel Schock (1965), dela kot novinar in urednik v Berlinu, pri čemer se osredotoča na kulturne in LGBT tematike ter hiv/aids. Je tudi avtor več kot desetih knjig, večinoma o LGBT temah, med drugim dela *Out im Kino*, enciklopedije LGBT filmov.

Axel Schock, *1965, works as a journalist and editor in Berlin, focusing on cultural and LGBT topics as well as HIV/AIDS. He is also the author of over a dozen books, mostly on LGBT subjects, *Out im Kino*, an encyclopaedia of LGBT movies, among other.

ALTERNATIVE LJUBLJANA

LJUBLJANA LGBT TOUR ODKRIVA TOČKE, KI SO POMEMBNO ZAZNAMOVALE LJUBLJANSKI IN SLOVENSKI LGBTQ+ AKTIVIZEM, PA TUDI ZGODOVINO PRED NJIM. DVEURNI SPREHOD PRIKAŽE LJUBLJANO SKOZI BOJE ZA PRAVICE LGBTQ+ SKUPNOSTI.

alternativetoursljubljana.com

www.facebook.com/AlternativeLjubljana

MARTIN SHERMAN

Rožnati trikotnik (Bent)

Režija: Alen Jelen

Igrajo Jurij Drevenšek, Aleš Kranjec, Anže Zevnik, Rok Kravanja, Danijel Malalan
in Anđa Rupič, Luca Skadi, Virginia Immaculata

Koprodukcija: ŠKUC gledališče, Cankarjev dom, Zavod Kolaž

Ganljiva ljubezenska zgodba, postavljena v središče predvojne Nemčije, ko so oblast prevzeli nacionalsocialisti. Max in Rudy v nočnem klubu spoznata nacističnega oficirja, ki ju preda gestapu in razkrije kot homoseksualca. Tako se njuno iskanje zabave konča na vlaku, namenjenem v Dachau ...

PREMIERA: 8.12.2018 OB 20.00 V KOSOVELOVI DVORANI CANKARJEVEGA DOMA

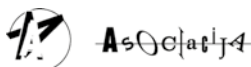
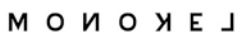
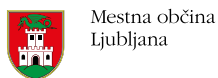
fot: Nada Žgank

**SLOVENSKI
FILMSKI
CENTER**
JAVNA
AGENCIJA
SLOVENIAN
FILM
CENTRE

Slovenski filmski center podpira filmsko kulturo.
Slovenian Film Center supports Film Culture.

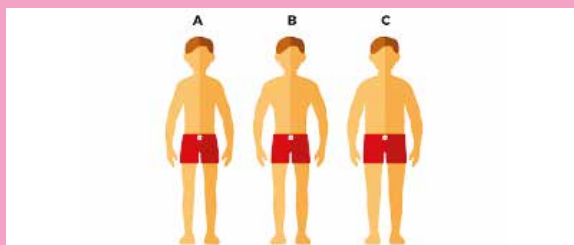
FESTIVAL SO PODPRLI:

Prep so tablete, ki preprečujejo, da se oseba, ki pravilno jemlje tablete, dobi hiv. Jemanje prepa vključuje tudi redna testiranja na hiv in druge SPO.

Prep je namenjen hiv negativnim osebam, ki so izpostavljene visokemu tveganju, da dobijo hiv.

Prep preprečuje samo hiv, ostale SPO preprečujejo kondomi. Uporabi kondome.

Razni pripomočki delujejo za razne ljudi v različnih situacijah različno. Izberi kar je najboljše zate.

**PREP JE ZELO UČINKOVIT PRI PREPREČEVANJU HIVA,
Z ZELO MALO STRANSKIMI UČINKI, ČE GA JEMLJEMO,
KOT JE PREDPISANO.**

POGOJI DOBREGA ZDRAVLJENJA

- 1. PRAVILNO PREDPISOVANJE**
- 2. REDNO JEMANJE**
- 3. REDNE KONTROLE**

Prep je pri nas brezplačno na voljo za udeležence v raziskavi na infektivni kliniki.

Prijavi se na email: ambulanta.h4@gmail.com

ali na telefon 040-551-625

LGBT
knjižna zbirka Lambda

ŽE VSE OD LETA 1990!

V petek, 21. 12. ob 20.30, vas vabimo v Galerijo Škuc
na tradicionalni večer Lambde – s predstavitvijo novosti, razprodajo in zdravico.

NOVEJŠE IZDAJE

LEJLA KALAMUJIĆ

Kličite me Esteban in druge zgodbe

MILAN ŠELJ

Slediti neizgovorjenemu

ANNA MATTSSON

Poti brez milosti

KĀRLIS VĒRDIŅŠ

Adam Panker

MATHIEU LINDON

Kaj pomeni ljubiti

BRANE MOZETIČ

Sanje v drugem jeziku

